

PERPETUUM MOBILE

Nr. 24, Aprilie 2026

ISSN – L = 2247 – 1030

CUPRINS

- Trăim în cea mai bună lume posibilă?
- Antiintellectualismul și adolescența modernă
- Ce înseamnă să fii un bun lider?
- De ce poezia originală nu mai face zgomot?
- Soarele
- Tu
- Ultimul clopoțel
- O altfel de călătorie
- Surorile Brontë – trei voci, o singură furtună literară
- Evoluția teatrului
- Romantismul adolescentului modern
- Francofonia – O limbă, milioane de voci
- Noi și sănătatea mintală
- Oare magia filmului chiar s-a stins?
- O nouă idee prinde aripi - Basarab Talks Podcast
- Scene din viața de ieri, copilăria -de vorbă cu domnul profesor Oprea-
- Ecouri din trecute veacuri. Case și oameni din mahalaua Lucaci-Mircea Vodă

Trăim în cea mai bună lume posibilă?

Întrebarea „Trăim în cea mai bună lume posibilă?” a traversat secolele filosofiei și continuă să tulbure și să provoace mintea oricărui om care își pune problema sensului existenței sale. Este o întrebare la care nu se poate răspunde simplu cu „da” sau „nu”, pentru că în răspunsul ei se ascunde întreaga dramă a umanității: aceea de a spera mereu la mai bine, fără a fi vreodată mulțumită cu ceea ce are.

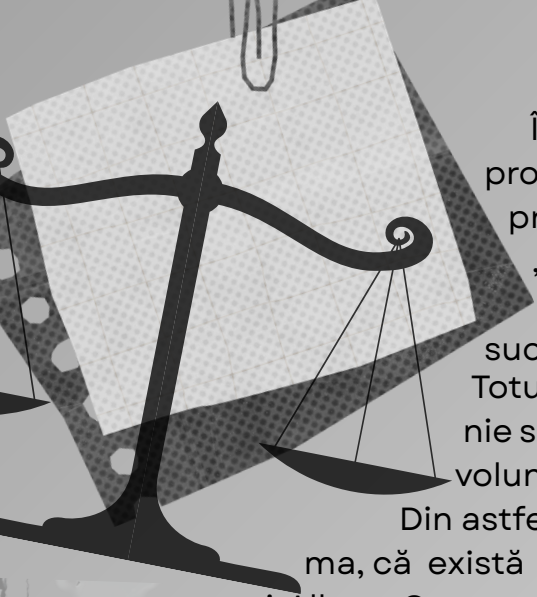
Dacă ar fi să privesc obiectiv lumea în care trăim, aș spune că da – este, poate, cea mai avansată dintre lumile de până acum. Niciodată în istoria cunoscută oamenii nu au avut acces la atâta informație, atâtea drepturi și posibilități de afirmare personală. Progresul științific și tehnologic a dus omnia pe culmi nebănuite: am pășit pe Lună, comunicăm instantaneu cu persoane aflate la mii de kilometri distanță, visăm la colonizarea altor planete. Aceste realizări par să dea dreptate filosofului Gottfried Wilhelm Leibniz, care susținea că trăim în „cea mai bună dintre lumile posibile”, tocmai pentru că această lume îmbină, într-un mod superior, binele și răul necesare echilibrului cosmic.

Și totuși, nu pot accepta pe deplin această idee. Experiența personală mă obligă la o privire mai critică. În jurul meu, în familie, în școală, în societate, văd zilnic dovezi că nu trăim, încă, într-o lume „bună” în adevăratul sens al cuvântului. Există încă nedreptăți sociale, discriminări, suferințe nejustificate, conflicte între oameni și popoare. O lume în care un copil moare de foame, în timp ce altul își comandă o a zecea pereche de pantofi de lux, nu poate fi o lume desăvârșită.

O lume în care tineri anxioși și deprimăți nu găsesc sens vieții lor, deși au la dispoziție toate mijloacele materiale, nu poate fi încă „cea mai bună”. De aceea, rezonoz mai mult cu viziunea critică a lui Voltaire, care în romanul „Candide” ironiza tocmai această idee a perfecțiunii, arătând că, în ciuda așteptărilor optimiste, lumea reală rămâne plină de durere și absurd.

Așadar, argumentul meu este că nu putem vorbi despre „cea mai bună lume posibilă” atâta timp cât omul însuși nu este complet transformat. Tehnologia ne-a schimbat viața, dar nu și sufletul. Avem calculatoare puternice, dar relații slabe; acces la orice informație, dar pierdem sensul cunoașterii adevărate. Suntem conectați virtual, dar tot mai deconectați emoțional.

În fiecare zi văd colegi copleșiți de teama eșecului, profesori frustrați de un sistem birocratic, oameni pe stradă preocupați doar de propriile griji. O lume cu adevărat „bună” ar însemna o lume în care bucuria și liniștea sufletească sunt mai importante decât averea sau succesul exterior.

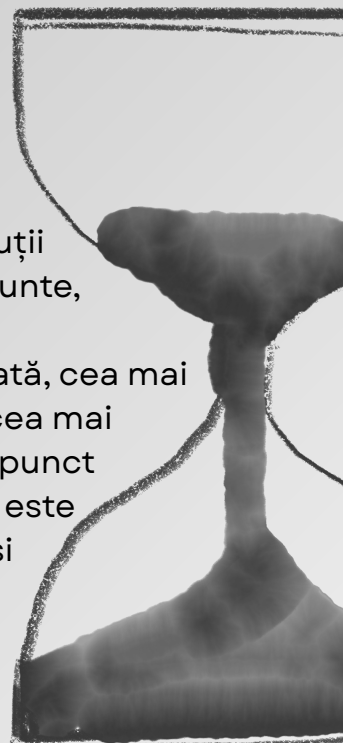
Totuși, nu pot fi complet pesimist. Am văzut și altceva: prietenie sinceră între oameni simpli, profesori care cred în elevii lor, voluntari care ajută necunoscuți fără să ceară nimic în schimb.

Din astfel de gesturi îmi vine speranța că lumea se poate transforma, că există în noi resurse pentru o schimbare autentică. Așa cum spunea și Albert Camus, „lupta pentru sens este deja o victorie a omului asupra absurdului”. Poate că adevărata „cea mai bună lume posibilă” nu este o realitate deja dată, ci o construcție aflată mereu în devenire, o lucrare neterminată pe care fiecare generație trebuie s-o ducă mai departe.

Această convingere se sprijină și pe propria experiență: atunci când am ales să spun adevărul chiar cu riscul de a pierde ceva, când am ajutat un coleg fără să aștept răsplată, când am ascultat cu răbdare un prieten aflat în impas, am simțit că în acele momente făceam lumea – măcar pe o rază mică – mai bună. Nu marile invenții sau revoluții politice vor construi cea mai bună lume, ci aceste gesturi tăcute, mărunte, dar esențiale, făcute de milioane de oameni obișnuiți.

În concluzie, trăim poate în cea mai performantă, cea mai avansată, cea mai plină de potențial dintre lumile cunoscute până acum, dar încă nu în cea mai bună. „Cea mai bună lume posibilă” nu este un fapt, ci un ideal; nu un punct de sosire, ci un drum nesfârșit. Așa cum spunea Immanuel Kant, omul este „o ființă care trebuie să devină ceea ce este menit să fie” și la fel este și lumea pe care a creat-o.

Poate că această lume perfectă este un far îndepărtat, care luminează calea, dar nu poate fi niciodată atins cu adevărat. Sau poate este un copac tânăr, cu rădăcini fragile și crengi abia înmugurite, care va da roade doar dacă fiecare dintre noi va ști să-l îngrijească. Dacă vreodată vom ajunge să trăim în acea lume, ea nu va fi născută în laboratoare de știință sau în sălile de putere, ci în gândurile, gesturile și visele oamenilor de rând – acolo unde adevărata schimbare prinde rădăcini și prinde viață.

SEBASTIAN BUCUR
Clasa a XI-a F

ANTIINTELECTUALISMUL și adolescența modernă

În zilele de astăzi, un fenomen din ce în ce mai întâlnit este cel de „antiintellectualism”. Deși este într-o continuă creștere, lumea înconjurătoare tinde să nu îi ofere suficientă atenție, refuzând adesea să se intereseze de accepția acestui termen. Așadar, ce înseamnă?

Antiintellectualismul este o concepție care susține negarea valorii cunoașterii științifice, a rațiunii și a adevărului. Acest concept predomină, adesea involuntar, în mentalitățile contemporane. Drept urmare, tinerii încep să nu mai acorde aceeași importanță dobândirii de noi cunoștințe, pierzându-și curiozitatea pentru ceea ce este nou sau complex din punct de vedere teoretic. În schimb, mulți se lasă conduși de o percepție larg răspândită: „inteligenta este o slăbiciune”.

Această concepție negativă privind intelectualitatea, cultura și curiozitatea vede aceste calități ca pe ceva cu care un om cult s-ar lăuda sau s-ar pune mai presus decât oamenii „normali”. Se consideră absurd să te intereseze anumite subiecte sau domenii, să ai visuri mărețe pentru viitor, să îți dorești o carieră înaltă și să îți exprimi acest țel, deoarece este interpretat drept o tentativă de „înjosire”. Având în vedere această mentalitate, mulți încep să se întrebe ce înseamnă, de fapt, inteligența și cum te ajută în viață. Cunoștințele sunt considerate irelevante, iar interesul adolescentului se orientează spre subiecte care nu contribuie la dezvoltarea sa intelectuală.

Antiintellectualismul la vârsta adolescenței

Adolescența este o perioadă dificilă, destinată schimbărilor, autocunoașterii și găsirii unei identități personale. În acest timp, ne permitem să greșim, dar și să învățăm. Este etapa în care înțelegem că viața nu ne oferă întotdeauna experiențe pozitive și că ceea ce este negativ ne ajută, deseori, să creștem. Această creștere se datorează însușirii cunoștințelor și curiozității, care ne ajută să ne dezvoltăm ca viitori adulți ai societății.

Totuși, astăzi există un declin în rândul adolescenților privind dorința de a cunoaște. Aceasta e un efect al scăderii interesului față de cultură, alimentat de opinia colectivă asupra intelectualității. Din ce în ce mai mulți consideră că este „rușinos” să fii preocupat de educație, etichetând oamenii ca „tocilari”. Această etichetă demonstrează cum este percepută astăzi gândirea critică: ca o calitate care, în ritm crescător, începe să dispară din mentalitatea multor adolescenți.

Factorii pierderii gândirii critice

Un factor crucial în diminuarea gândirii critice este influența mediilor greșite asupra intelectului. Mulți adolescenți se înconjoară de grupuri care nu creează un spațiu pentru conversații mai profunde, ci limitează discuțiile la teme superficiale, legate de viața cotidiană sau de colectivul apropiat. Lipsa unui mediu în care să îți împărtășești ideile fără a fi judecat poate dăuna intelectului, favorizând dezvoltarea antiintelectualismului.

Astfel, se formează fenomenul pierderii inteligenței, când o persoană încearcă să pară mai puțin cultivată în fața colectivului. Deși nu intenționează să-și piardă cunoștințele, lipsa antrenării gândirii se deteriorează. Mulți adolescenți afirmă cu mândrie: „Nu am mai citit o carte din clasa a III-a”, ceea ce reflectă modul în care concepțiile antiintelectualiste se perpetuează.

Școala nu este întotdeauna un mediu perfect: unii o percep ca fiind severă sau supraîncărcată cu teme, ceea ce duce la respingerea educației ca și concept. Lipsa pasiunilor specifice tinerilor și a interesului pentru domenii profesionale contribuie la scăderea implicării intelectuale. Conform unui sondaj realizat de mai multe agenții de angajare din România, 41% dintre angajați se declară nemulțumiți de locul de muncă, iar foarte puțini practică profesia visată.

Un alt factor important este utilizarea excesivă a inteligenței artificiale. Deși inițial a fost un instrument util pentru rezolvarea temelor sau a problemelor cotidiene, folosirea ei excesivă împiedică dezvoltarea gândirii critice și a creativității. Adolescenții ajung să depindă de algoritmi pentru rezolvarea problemelor, pierzând capacitatea de a gândi independent, structurat și corect. Acest lucru afectează judecata și capacitatea de a evalua corect informațiile din mass-media, adesea false sau propagandiste.

Cum prevenim fenomenul?

Prevenirea antiintellectualismului începe cu recunoașterea problemei. Mulți adolescenți refuză să o considere reală, crezând că opiniile lor „rebels” sau „neconvenționale” sunt o formă de putere. Este esențial să înțeleagă că educația și cultura nu țin doar de școală, ci și de intelectul și dorința lor de cunoaștere. Orice pasiune sau interes personal contribuie la dezvoltarea lor, chiar dacă nu este legat de o disciplină școlară.

A doua soluție este ignorarea opiniilor colective care descurajează cultura. Grupurile care resping intelectualitatea induc adolescenților nevoia de a-și crea o falsă imagine pentru a fi „acceptați”. Experiențe de acest fel pot diminua potențialul individual și creativitatea tinerilor.

Ultima soluție este reducerea dependenței de inteligența artificială. Folosirea ei excesivă afectează gândirea critică și capacitatea de a rezolva probleme independent, reducând creativitatea și dezvoltarea individuală.

Concluzie

Antiintellectualismul este un fenomen tot mai răspândit, iar singura cheie pentru combaterea lui este rațiunea și gândirea critică. Este important să ne folosim propriul intelect pentru a decide, fără ca factorii externi să influențeze modul nostru de gândire sau rapiditatea deciziilor.

Mesajul meu final: „Fiți curioși, păstrați-vă ambiția și nu ascultați de cei care doresc să vă tragă în jos.”

Poate părea banal, dar este

adevărat: cei care critică rațiunea și cultura sunt, de cele mai multe ori, cei care nu le posedă.

ANAMARIA POTÎRNICHE
Clasa a X-a G

CE ÎNSEAMNĂ SĂ FII UN BUN LIDER?

În societatea contemporană, conceptul de „lider” este invocat în numeroase contexte: în politică, în mediul de afaceri, în educație, în comunități și în diverse organizații. Într-o lume dominată de ierarhii corporative și structuri politice complexe, termenul de „lider” este adesea folosit în mod eronat ca sinonim pentru „șef”, „manager” sau „director”. A fi lider nu înseamnă a avea subordonați care să asculte de frică, ci a avea parteneri care să îl urmeze din convingere. Leadershipul reprezintă capacitatea de a traduce o viziune în realitate, influențând și motivând un grup de oameni să atingă un obiectiv comun, nu prin constrângere, ci prin inspirație. A fi lider nu înseamnă doar a ocupa o poziție oficială, ci presupune asumarea unei responsabilități morale și sociale.

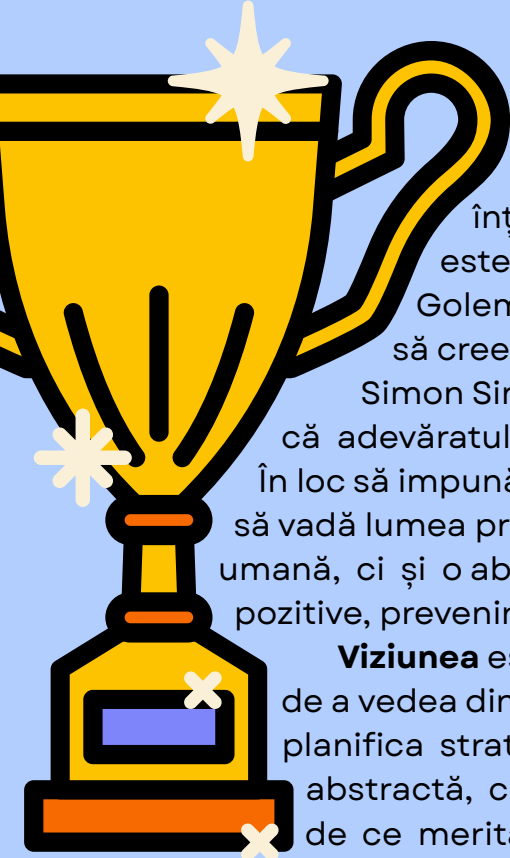
Pentru a înțelege ce înseamnă să fii un lider bun, este necesar să analizăm atât calitățile definitorii ale leadershipului autentic, cât și exemplele unor lideri care au marcat istoria prin comportamentul și viziunea lor. De asemenea, un aspect esențial este modul în care aceste calități pot fi cultivate încă din școală, mediul în care se pun bazele personalității și ale valorilor unui individ.

I. Calitățile unui lider adevărat

Deși stilurile de leadership variază (de la cel democratic la cel transformațional), există un nucleu de trăsături nenegociabile care diferențiază un lider veritabil de un simplu conducător.

Integritatea și caracterul sunt unele dintre cele mai importante calități. Un lider cu integritate respectă principiile morale, acționează corect chiar și atunci când nimeni nu îl privește și reprezintă un model de onestitate pentru ceilalți. Fără integritate, încrederea echipei sau a comunității este fragilă, iar leadershipul devine lipsit de fundament.

Inteligența emoțională și empatia devin esențiale. Epoca liderului distant și autoritar a apus. Astăzi, capacitatea de a înțelege și gestiona propriile emoții precum și pe ale celorlalți este crucială. Un lider empatic, așa cum îl descrie Daniel Goleman, este capabil să simtă pulsul echipei, să asculte activ și să creeze un mediu de siguranță psihologică.

Simon Sinek spunea memorabil: „Liderii mănâncă ultimii”, subliniind că adevăratul lider își sacrifică propriul confort pentru binele grupului. În loc să impună cu rigiditate, un lider autentic ascultă, sprijină și încearcă să vadă lumea prin ochii membrilor echipei. Empatia nu este doar o calitate umană, ci și o abilitate strategică: ea permite menținerea unei atmosfere pozitive, prevenirea conflictelor și cultivarea colaborării.

Viziunea este un alt element crucial. Un lider autentic are capacitatea de a vedea dincolo de prezent, de a imagina direcții de dezvoltare și de a planifica strategii care să ducă la progres. Viziunea nu este doar o idee abstractă, ci un instrument de inspirație: îi ajută pe ceilalți să înțeleagă de ce merită să depună efort și încotro se îndreaptă organizația sau comunitatea.

Reziliența și curajul sunt alte calități ale unui lider bun, care își asumă responsabilitatea eșecurilor (protejându-și echipa) și oferă credit echipei pentru succese. Printre acțiunile care cer curaj se numără asumarea responsabilității în situații dificile, apărarea principiilor morale, luarea unor decizii nepopulare, dar necesare și capacitatea de a recunoaște propriile greșeli. Reziliența este, de asemenea, o calitate esențială. Un lider se confruntă adesea cu provocări, obstacole și presiuni. Reziliența îl ajută să nu renunțe, să rămână echilibrat și să găsească soluții, chiar și atunci când circumstanțele sunt dificile. Un lider rezilient devine un pilon de stabilitate pentru ceilalți.

În fine, **capacitatea de comunicare** eficientă este indispensabilă. Un lider bun știe să transmită clar obiectivele, să explice deciziile luate și să creeze punți de dialog. Comunicarea presupune ca liderul să fie deschis față de oameni – „cei de deasupra, de dedesubt sau de alături”. Comunicarea deschisă și transparentă consolidează încrederea și asigură buna funcționare a unei echipe.

LEADERSHIP

II. Exemple de mari lideri

Istoria și contemporaneitatea ne oferă numeroase exemple de lideri care au influențat pozitiv societatea prin comportamentul lor exemplar.

Un exemplu remarcabil este **Nelson Mandela**, liderul sud-african care a luptat împotriva apartheidului. Mandela este considerat un simbol al dreptății, al iertării și al reconcilierii.

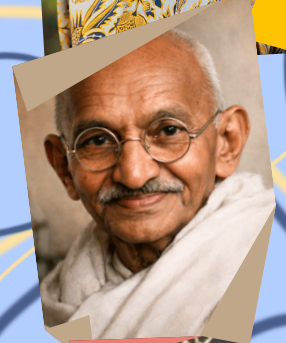
După 27 de ani de închisoare, el a ales să promoveze pacea și unitatea, în locul răzburării. Leadershipul său, bazat pe integritate, curaj și empatie, a transformat radical societatea sud-africană.

Un alt lider important este **Mahatma Gandhi**, cunoscut pentru filozofia nonviolentei. Gandhi a demonstrat că schimbarea socială profundă poate fi obținută prin mijloace pașnice, prin perseverență și prin puterea morală. Lider prin exemplu, el a mobilizat milioane de oameni pentru independența Indiei și pentru drepturile civile.

Un exemplu extraordinar din istoria națională este **Regina Maria**. În timpul Primului Război Mondial, ea nu a rămas izolată în siguranța palatului, ci a mers pe front, în spitalele de campanie, printre bolnavii de tifos și răniți. Prin prezența sa curajoasă și prin activitatea diplomatică ulterioară, ea a demonstrat că leadershipul înseamnă prezență, sacrificiu și capacitatea de a pleda cauza celor pe care îi reprezintă cu o demnitate de neclintit.

În mediul educațional și social, **Malala Yousafzai** reprezintă un exemplu al leadershipului tânăr și curajos. Luptând pentru dreptul la educație al fetelor, chiar cu riscul propriei vieți, Malala ilustrează puterea convingerilor și a activismului social.

Aceste exemple arată că leadershipul poate lua forme variate: politic, social, educațional, antreprenorial. Esențial este însă că liderii adevărați influențează pozitiv, promovează valori și inspiră generații.

Profesor FLORENTINA CRISTEA

De ce poezia originală nu mai face ZGOMOT ?

Nu pentru că ar lipsi. Nu pentru că n-ar mai exista poeți. Ci pentru că trăim într-o lume în care zgomotul a devenit criteriu, iar poezia, prin definiție, nu țipă. Ea șoptește, ezită, se întoarce. Și exact asta o face greu de observat într-un spațiu care cere impact, ritm rapid și emoție livrată pe loc.

Se scrie poezie peste tot. Multă, zilnic, continuu. Versuri curate, imagini frumoase, tristeți recognoscibile. Totul pare în regulă, și tocmai aici apare problema. Când totul e corect, nimic nu mai surprinde. Când totul seamănă cu ceva deja citit, originalul nu mai sare în ochi, ci se pierde în mulțime.

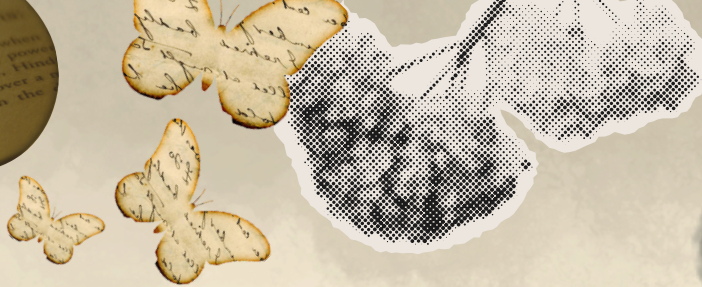
Originalitatea nu dispare brusc. Nu e un accident, e o uzură. Apare când scrisul începe să fie atent nu la ce spune, ci la cum va fi primit. Când poetul scrie cu un ochi la pagină și cu altul la reacții. Când versul se ajustează din reflex, nu din nevoie. Așa se nasc textele bune, dar interschimbabile. Poezii care nu sunt rele, dar nici necesare.

Publicul de azi nu mai citește, scanează. Nu mai stă, verifică. Nu mai recitește, trece mai departe. Poezia, însă, nu funcționează pe prima impresie. Ea cere timp, reluare, tăcere. Iar tăcerea a devenit un lux. Într-o lume a notificărilor, poezia pierde nu pentru că e slabă, ci pentru că e lentă.

Apoi apare inteligența artificială, elegantă, eficientă, obositor de competentă. Produce texte care sună bine, curg bine, se simt bine. Poezii fără greșeli, fără pauze, fără ezitare. Și publicul, grăbit și saturat, începe să nu mai facă diferența. Pentru că diferența nu mai e în formă, ci în experiență. Iar experiența nu se vede din primele rânduri.

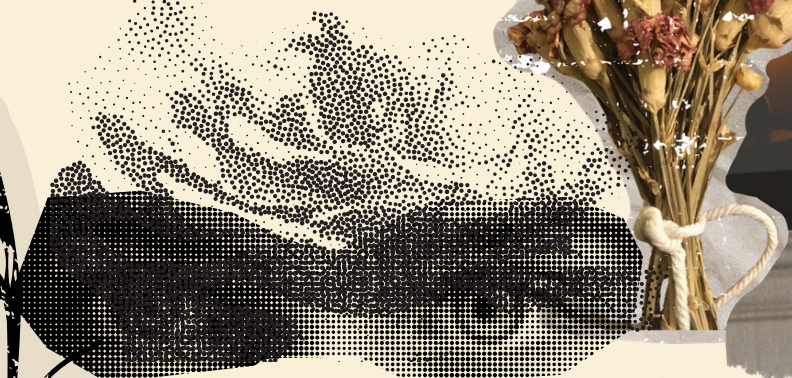
În acest context, poetul uman ajunge într-o competiție absurdă. Nu cu alți poeți, ci cu un sistem care nu obosește și nu se îndoiește. Iar îndoiala, paradoxal, e una dintre sursele poeziei reale. Poezia adevărată nu vine din siguranță, ci din fisură. Din neclar, din prea mult, din insuficient.

Publicarea complică și mai mult lucrurile. Editurile nu mai caută poezie, ci justificări. Tiraje mici, bugete fragile, interes scăzut. Poezia devine un pariu prost. Chiar și când apare, apare timid. Fără promovare, fără context, fără timp să crească. Un volum bun poate dispărea în liniște, nu pentru că nu valorează, ci pentru că nu produce imediat.

Publicațiile culturale reduc spațiul, cititorii se fragmentează, iar poezia ajunge să circule pe canale înguste, între aceiași oameni, cu aceleași repere. Nu mai deranjează. Nu mai intră peste nimeni. Și poezia care nu deranjează puțin riscă să nu fie auzită deloc.

Și totuși, poeziile originale există. Se scriu în afara tendințelor, departe de validare, fără plan de publicare. Se scriu prost la început, apoi mai bine, apoi din ce în ce mai sincer. Se scriu de oameni care nu se grăbesc să fie poeți. Problema nu e lipsa lor. Problema e că lumea nu mai are răbdare să le descopere.

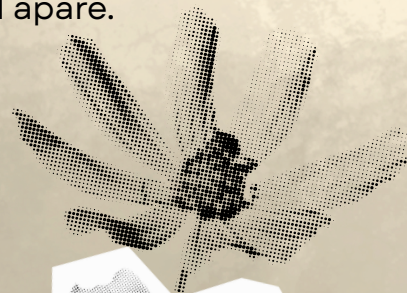

Pentru că poezia originală nu promite nimic rapid. Nu explică. Nu flatează. Nu se vinde bine. Ea cere atenție, iar atenția a devenit moneda cea mai rară. Nu pentru că n-o avem, ci pentru că o risipim.

Poate că întrebarea reală nu este unde a dispărut poezia originală. Ci dacă mai suntem dispuși să citim suficient de încet încât să o recunoaștem când apare.

RAUL ADRIAN TINCA **Clasa a XI-a F**

Soarele

Astăzi,
eu nu țintesc spre soare.
Căci el șade pe tronul său
făurit din vis și aur.
Iar eu,
pământul vreau să simt sub picioare.
Unde stau cu umbra,
să fie doar al meu...

Ieri,
aripi de bronz pe spate mi-am cusut,
ca la el să ajung.
Pe când soarele mă orbea de sus.
Și ochii mă dureau,
căci era toată lumina
ce sufletu-mi doream să cuprindă.
Iar eu,
prin aer patinam
și golul îmi ședea sub picioare.
Și umbra mi se pierduse,
nu mai era nimic al meu...

Mâine,
pe când dorul de soare-mi va șopti tentant,
că eram mai frumoasă
cu fața aurită de el,
Nu voi mai privi spre boltă
unde domnește cu ai lui îngerii.
Căci stropii de bronz
încă-mi șed greu pe spate
de când aripile mi le-a topit.
Iar eu,
sincer îl doream,

Și el mi-a rupt lumea de sub picioare
când spre razele-i m-a chemat.
Și printre nori,
Nimic,
nici umbra nu-ți mai aparține.

tru

În neputință te-am citit precum o carte,
Și din ochi ți-am sorbit sclipiri albastre,
Ale peisajului nocturn și gândul ne desparte,
În urma privirilor pictate cu neutre asurziri.
Într-o ploaie de culori dansezi în nepăsare,
În orbirea noastră lepădată de visare,
Iar pustiul, sur, iernatic și-a cerut iertare,
Risipindu-ți chipul dulce în a mea uitare.

ANDREI NICHIFOR
Clasa a X-a B

ANA BALTAG
Clasa a XII-a I

Ultimul clopoțel

Ultimul clopoțel credeam că nu mai vine,
Că s-a pierdut, undeva, printre teste și file.
Ne uitam pe fereastră la soare și gândeam:
Oare cât mai e până ajung licean?

Uite, acum, când stă față în față cu mine,
Ultimul clopoțel nu-mi aduce numai fericire.
Mă bucur că totul a ajuns la final,
Însă îmi pare rău, fiindcă nu mai avem încă un an.

Of! simt din când în când că îmi vine
Să iau toata școala în spate cu mine,
Cu tot cu profesori, certuri și zile pline
Ce ne-au umplut acești patru ani de zile.

Într-adevăr, au fost și momente mai puțin senine,
Când nu mai găseam sensuri printre culegeri pline,
Când școala se depărta de ce doream noi să fie
Și ne pierdeam, ușor-ușor, culoarea aceea vie.

Dar am trecut și peste momentele grele,
Nu ne-am oprit din a evolua, din a încerca și a învăța.
Știu că am râs, ne-am supărat, am clădit, am dărâmat,
Dar timpul a vindecat și ce a avut mai bun, ne-a dat.

Azi e o zi de sărbătoare, ne adunăm cu mic, cu mare
Și dorim să mulțumim, dascălilor pe care îi prețuim.
Ne-au ghidat prin învățare, ne-au muștrătat pe fiecare,
Însă totul cu folos, să ajungem tineri frumoși și cu un rost.

Sperăm că, într-un final, ne-ați și iertat
Pentru tot ce am făcut de v-am supărat,
Că vă veți aduce aminte de momentele bune
Și vă va fi dor de orele petrecute împreună.

Acum realizăm că ținem la băncile dure,
Că pupitrul cel prea mic amintiri ascunde,
Că sala de curs nu e doar o clasă goală
Și că oamenii reprezintă adevărata comoară.

Ultimul clopoțel stă, acum, cu noi în aceeași încăpere,
Iar dumneavoastră zâmbiți, dându-ne putere.
Parcă vreți a spune: N-aveți temă pentru mâine!
Însă, în schimb, roștiți: Mergeți, copii, cu bine!

**MARIA MIHAELA
MUNTEANU**
Clasa a IX-a B

O ALTFEL DE CĂLĂTORIE

Cerul arhiva ultimele mișcări ale zilei. Mii de punctulețe hazlii își făceau apariția precum niște firmituri pe o masă neluminată. Somnul îmi mirosea a liniște veche, iar, cumva, din senin, mintea îmi fu furată de dulci vise ce începură a avea loc.

Din lumina nopții haine, mă trezii de îndată în mijlocul unui vast și mut ocean. Sunetul asurzitor al liniștii îmi cuprinsese capacitatea de a auzi, iar privirea mi se fixase pe un mic cavaler al mării. Solzii acestuia tremurau, sclipind în ușoara undă a vremii. Curios, fugii după el, fără a mă gândi prea mult.

Nisipul fin îmi ștergea amprente degetelor. În inima aceluia loc, totul părea a fi din cristal. Cursa în urmărirea „soldatului” luă sfârșit când ajunsei într-o peșteră atât de întunecată, încât numai întunericul știa ce se ascundea-n ea.

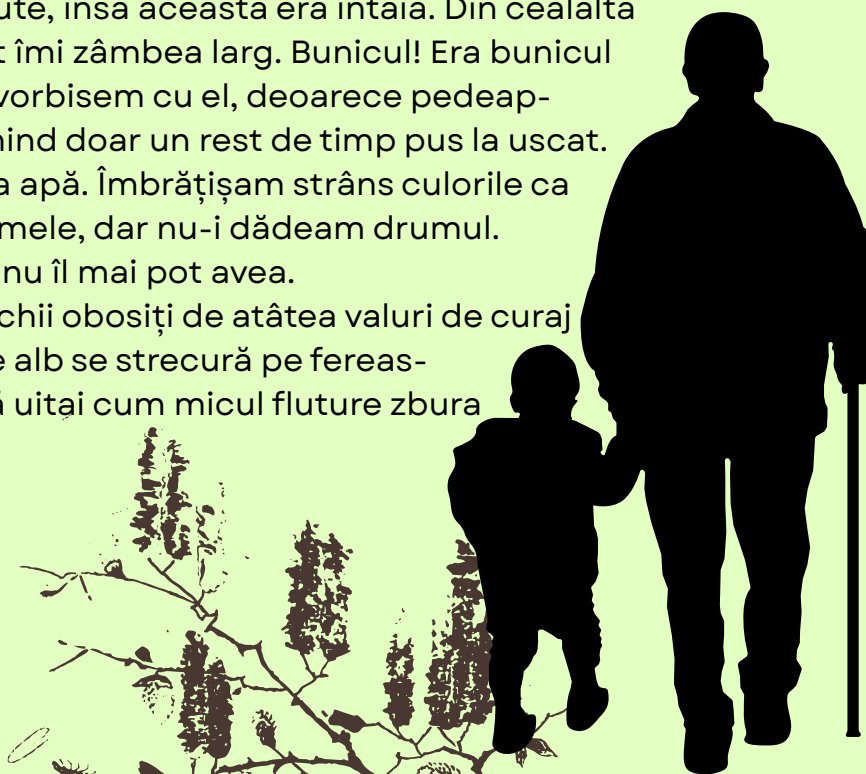
Dintr-o dată, întunericul clipi, iar o tristă rotunjime de foc se ivi în depărtare. Mai curios decât prima dată, năvălii, prostesc, peste pata aurie, ajungând într-un loc unde timpul și spațiul erau figuri cât un secol. Arhipelaguri cosmice se întindeau în fața mea, uimindu-mă din ce în ce mai tare. Lumile fără număr ascundeau arome delicioase, ce-mi puseră pofta la cote impunătoare. O fărâmă de praf, cu pretenții de animal, țopăia peste ținut fără încetare și își afunda dinții în gumoasele planete. Și mai curios decât ultimele două dăți, luai înghițituri fructate din dânsele. Arome de căpșuni, pepe-ne, ba chiar și castraveți murați îmi potoliră dorința.

Doar clipii și mă trezii, pentru a treia oară, într-un loc care nu purta urmele mele. O cameră goală adăpostea patru pereți de culoarea spumei mării. Pe unul dintre falnicii străjeri stătea pitit un tablou de fier. De când umblam printre aceste lumi, nu văzusem fețe cunoscute, însă aceasta era întâia. Din cealaltă parte a tabloului, un chip demult uitat îmi zâmbea larg. Bunicul! Era bunicul meu! De lungi și înmulțite zile nu mai vorbisem cu el, deoarece pedeapsa Creatorului ne despărțise, el devenind doar un rest de timp pus la uscat.

Între mine și ramă, aerul devenea apă. Îmbrățișam strâns culorile ca pe o ultimă dovadă. Rama îmi tăia palmele, dar nu-i dădeam drumul. Îl țineam, pur și simplu, ca pe ceva ce nu îl mai pot avea.

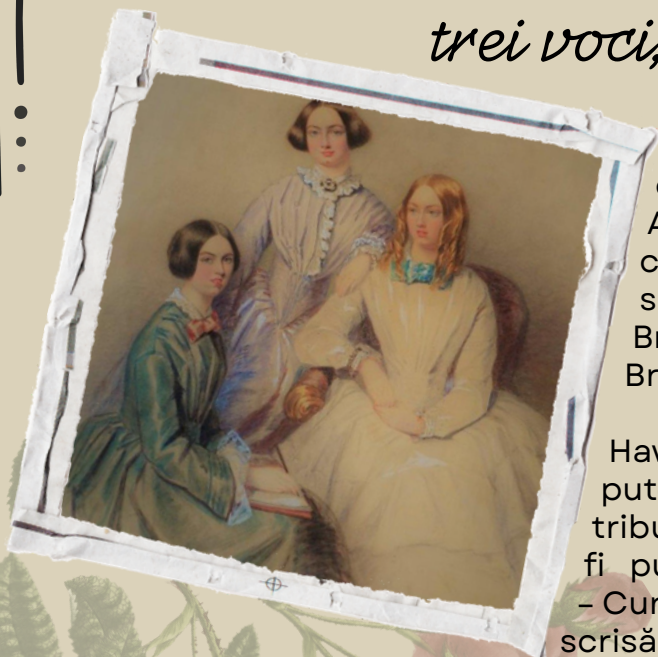
Lumina zilei nou-venite îmi trezi ochii obosiți de atâtea valuri de curaj adunate ca într-o viață. Un mic fluture alb se strecură pe fereastră. Grăbit, fugii înspre fereastră și mă uitai cum micul fluture zbura tot mai sus, precum sufletul lui...

PETRE MIHAI CHEREGI
Clasa a IX-a C

Surorile Brontë

trei voci, o singură furtună literară

Într-o epocă în care literatura era dominată de bărbați, trei surori dintr-un sat izolat din Anglia au schimbat pentru totdeauna modul în care este scris și înțeles romanul romantic. Ele sunt Charlotte Brontë, Emily Brontë și Anne Brontë - cunoscute împreună drept surorile Brontë.

Au crescut într-un mediu retras, în satul Haworth, înconjurat de peisaje aspre și vânturi puternice. Poate că tocmai această izolare a contribuit la intensitatea lumii lor interioare. Pentru a fi publicate, au folosit pseudonime masculine - Currer, Ellis și Acton Bell -, deoarece literatura scrisă de femei nu era privită cu seriozitate.

În 1847 apare „Jane Eyre”, romanul lui Charlotte. Povestea unei orfane inteligente și independente, care refuză să accepte o iubire lipsită de demnitate, a șocat publicul vremii. Jane nu este o eroină fragilă, ci una care gândește, simte și alege. Romanul devine rapid un succes și redefiniște personajul feminin în literatură.

În același an, Emily publică „Wuthering Heights” - o poveste intensă, aproape violentă, despre iubirea obsesivă dintre Heathcliff și Catherine. Este un roman al pasiunii duse la extrem, al orgoliului și al răzbunării. Criticii au fost inițial confuzi sau chiar scandalizați, dar astăzi opera este considerată una dintre cele mai profunde creații ale literaturii engleze.

Anne, adesea umbrită de surorile sale, a scris „The Tenant of Wildfell Hall”, un roman surprinzător de modern, care abordează teme precum abuzul conjugal și independența feminină. Pentru epoca victoriană, subiectele erau curajoase, aproape revoltătoare.

Ce le unește pe surorile Brontë? Intensitatea emoțională. Personajele lor iubesc cu disperare, suferă profund și refuză superficialitatea. În romanele lor, natura nu este doar decor, ci oglindă a trăirilor interioare - furtunile exterioare reflectă furtuni sufletești.

De ce sunt ele actuale pentru adolescenții de azi? Pentru că vorbesc despre identitate, despre dorința de libertate și despre iubire trăită fără jumătăți de măsură. Personajele lor nu acceptă compromisuri morale doar pentru confort. Ele aleg demnitatea, chiar dacă asta înseamnă singurătate.

Surorile Brontë au demonstrat că sensibilitatea poate fi o formă de forță. Că emoția nu este slăbiciune. Și că literatura adevărată nu îmbătrânește - ea continuă să tulbure, să provoace și să inspire.

Poate că, într-o lume grăbită și superficială, avem nevoie din nou de intensitatea lor. De curajul de a simți totul. Fără măști. Fără jumătăți de adevăr.

SEBASTIAN BUCUR
Clasa a XI-a F

EVOLUȚIA TEATRULUI

„Actorul este un mim superior, un schimbător de măști. Meseria lui constituie un sacrificiu în favoarea rolului și în paguba originalității lui creatoare.” – **George Călinescu**

Care este explicația pentru fascinația simțită de oameni atunci când urmăresc o piesă de teatru? Deși ați putea anticipa un răspuns complex, care ridică și mai multe semne de întrebare, realitatea este mult mai simplă: emoția. Indiferent de forma pe care actoria o capătă – fie că este vorba de tragedie, comedie, dramă sau chiar teatru muzical – aceasta are un singur scop: acela de a transmite emoții profunde, menite să facă sufletul uman să se simtă viu.

A privi o piesă de teatru este ca și cum ai traversa un portal, dincolo de care te întâmpină o lume nouă, o lume în care, deși ești prezent, nu îți poți schimba cu nimic sfârșitul, ci trebuie doar să speri că locuitorii ei vor ști cum să ajungă la un final fericit, chiar dacă nu este mereu posibil.

Spre exemplu, binecunoscuta piesă „Hamlet” a lui William Shakespeare, în care suspansul este nelipsit și continuu, se remarcă prin întâmplări spontane, iar tot ceea ce poți face ca privitor este să aștepti, cu sufletul la gură, finalul. Chiar dacă este cea mai lungă operă a scriitorului, este și una dintre cele mai vizionate piese de teatru vreodată, care a reușit să își pună amprenta prin celebrul citat „A fi sau a nu fi”, reflectând frământările Prințului Hamlet cu privire la viață și moarte.

Actorii, prin fiecare piesă jucată, trăiesc un oximoron: deși sunt captivi într-un scenariu, jucându-l sunt mai liberi ca niciodată. Trăiesc emoțiile din spatele personajelor pe care și le atribuie și dezvăluie întregii săli sentimentele ascunse în spatele acestora.

Universul actoriei își are rădăcinile în Grecia Antică. Teatrul era integrat în ritualuri religioase, în care actorii se deghizau în animale, îmbrăcând piei și purtând măști sculptate și pictate, astfel încât să redea emoții identificabile de la distanță, iar rolurile puteau fi interpretate doar de bărbați sau băieți. Pentru a fi completă, piesa era mereu acompaniată de un cor. Acest stil se regăsește chiar și în prezent în unele triburi africane.

Oamenilor le-a plăcut mereu ideea de a viziona un scenariu interpretat de actori și, chiar dacă teatrul era abia la început, au găsit metode prin care să performeze și să dezvolte domeniul din ce în ce mai mult. Inițial, scenele erau simple porțiuni de iarbă, aflate la poalele unor dealuri, de pe care spectatorii puteau urmări piesele, însă acestea au evoluat ulterior în spații destinate exclusiv spectacolelor, alcătuite din tribune, scenă, o porțiune situată în fața primului rând - unde stătea corul - și loja orchestrei.

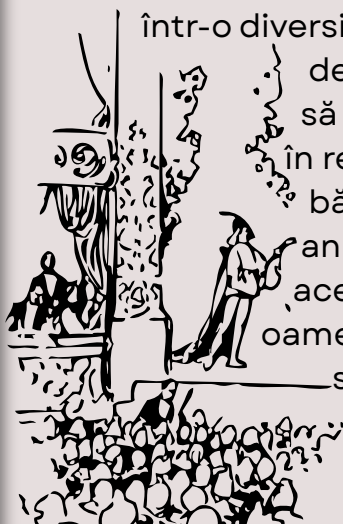
Apariția amfiteatrelor a fost prima mișcare importantă pentru universul teatral, fiind urmată de primele scenarii scrise, alocate actorilor și corului. Apar apoi și primii dramaturgi, unii dintre ei scriind piese care s-au păstrat până în ziua de azi.

După o pauză de aproximativ o mie de ani, în care nu s-au mai construit teatre din cauza răspândirii creștinismului, Biserica respingând orice formă de actorie, teatrul a renăscut, având în frunte mari scriitori precum Miguel de Cervantes sau William Shakespeare. În aceeași perioadă apare și prima femeie actriță, Marie Ferré, care, printr-un contract semnat în Franța, a ajuns să facă parte dintr-o trupă de teatru timp de un an, reușind astfel să transforme statutul femeii din simplu „decor” de scenă în acela de actriță autentică.

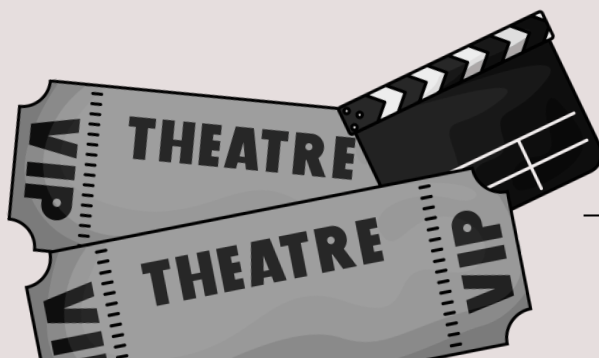
În prezent, teatrul implică mult mai mult decât actori și un cor. În spatele unei singure piese de teatru se află proiectanți, regizori, tehnicieni, echipe care se ocupă de lumini și sonorizare, costumieri, machiori, actori și, nu în ultimul rând, ore sau chiar zile întregi de repetiții care ajută ca rezultatul să fie unul demn de urmărit.

Așadar, chiar dacă actoria a luat de-a lungul timpului o multitudine de forme, iar piesele de teatru există

într-o diversitate uriașă - unele care ne fac să râdem sau să plângem, altele care ne fac să ne îngrijorăm pentru personaje care, în realitate, nici nu există sau să ne întrebăm de ce acestea acționează într-un anumit fel - esența a fost și va rămâne aceeași: să ne aducă aminte că suntem oameni și că avem voie să ne îngăduim să simțim emoțiile, indiferent cât de plăcute sau neplăcute sunt.

AMIRA IVAN
Clasa a IX-a H

Romantismul adolescentului modern

Romantismul nu a murit. Nu s-a stins odată cu poeziile lui Mihai Eminescu și nici nu a rămas în manualele de literatură, între pagini îngălbenite. El trăiește astăzi în adolescenți. Doar că poartă hanorac, căști în urechi și un ecran aprins în palmă.

Romantismul adolescentului modern nu mai înseamnă codri și luceferi, ci mesaje lăsate pe „seen”, nopți nedormite și playlisturi care spun ceea ce nu avem curajul să rostim. Dacă în secolul al XIX-lea romantismul însemna aspirația către absolut, astăzi el înseamnă dorința intensă de a fi înțeles. Dorința de a fi ales. De a conta.

Adolescentul modern trăiește totul la extrem: iubește fără măsură, suferă în tăcere, visează imposibilul. Exact ca eroii romantici. Doar că, în loc să privească spre stele, privește notificările. În loc să scrie scrisori, tastează mesaje pe care le șterge înainte de a le trimite. Intensitatea a rămas aceeași; doar decorul s-a schimbat.

Există în fiecare adolescent o luptă între realitate și ideal. Între „ce este” și „ce ar putea fi”. Între imaginea afișată pe rețelele sociale și zbuciumul interior. Romanticul de altădată fugea în natură; adolescentul de azi evadează în muzică, în cărți, în filme, în propriile gânduri. Evadarea rămâne o constantă.

Și mai este ceva: nevoia de unicitate. Romantismul a pus accent pe individualitate, pe geniu, pe trăirea autentică. Adolescentul modern vrea să fie diferit, dar se teme să nu fie exclus. Vrea să fie el însuși, dar caută validare. Această contradicție îl definește. Este, poate, cea mai profundă dramă a generației noastre.

Dragostea, desigur, rămâne centrul romantismului. Dar nu mai este doar o poveste idealizată. Este o combinație de vulnerabilitate și teamă, de curaj și orgoliu. Adolescenții de azi încă mai cred în „pentru totdeauna”, chiar dacă se prefac că nu. Încă mai scriu poezii în notițe. Încă mai așteaptă un mesaj care să le schimbe ziua.

Romantismul adolescentului modern nu este mai slab decât cel de altădată. Este doar mai discret. Mai interiorizat. Mai ascuns sub ironii și replici aparent indiferente. Dar el există – în fiecare vis prea mare pentru lumea în care trăim, în fiecare dezamăgire care pare sfârșitul universului, în fiecare speranță care renaște, inexplicabil.

Poate că diferența reală nu este între generații, ci între aparență și esență. În adânc, adolescentul de azi seamănă cu poetul romantic: caută absolutul, trăiește intens și refuză banalul.

Iar dacă romantismul înseamnă să simți prea mult într-o lume care simte prea puțin, atunci adolescentul modern este, fără îndoială, ultimul romantic.

SEBASTIAN BUCUR
Clasa a XI-a F

FRANCOFONIA

O limbă, milioane de voci

Martie 2026 – Luna Francofoniei

Bonjour à tous!

În fiecare an, în luna martie, sărbătorim **Francofonia** – o sărbătoare a limbii franceze și a valorilor culturale comune ale celor peste **320 de milioane de vorbitori de franceză** de pe toate continentele. Este ocazia perfectă să descoperim mai multe despre această limbă frumoasă și despre locul pe care îl ocupă România în marea familie francofonă.

Ce este francofonia?

Francofonia nu este doar despre limba franceză. Este un adevărat **spațiu de solidaritate, diversitate și cooperare** între țările care au în comun această limbă.

Ea reunește:

- **88 de state și guverne** membre ale Organizației Internaționale a Francofoniei (OIF);
- **5 continente;**
- **peste 320 de milioane de vorbitori.**

Unde se vorbește franceza?

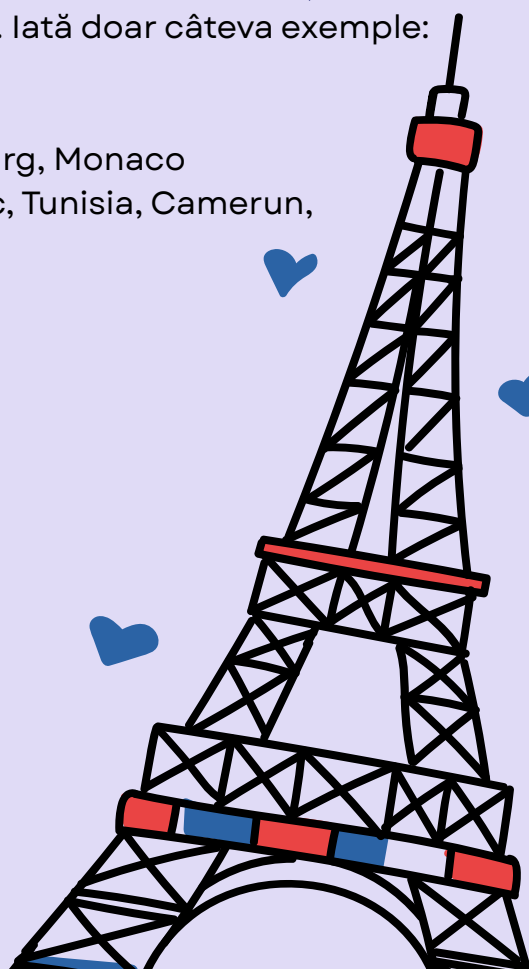
Limba franceză este vorbită în întreaga lume. Iată doar câteva exemple:

Continent - Țări francofone

- Europa: Franța, Belgia, Elveția, Luxemburg, Monaco
- Africa: Senegal, Coasta de Fildeș, Maroc, Tunisia, Camerun, Madagascar
- America: Canada (Québec), Haiti
- Asia: Liban, Vietnam
- Oceania: Vanuatu, Polinezia Franceză

Știați că: Republica Democratică Congo este a doua țară ca număr de vorbitori de franceză, după Franța?

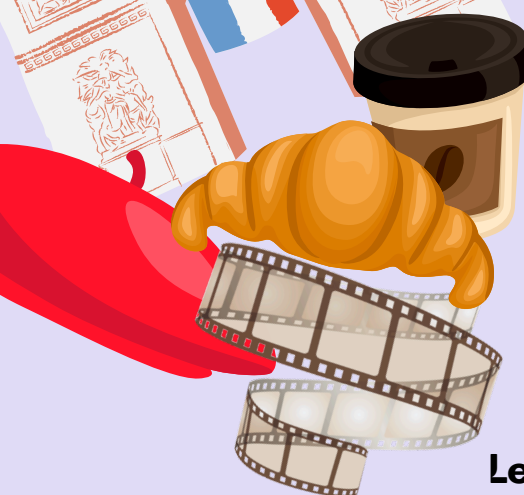
România – o țară profund francofonă

România are o relație specială cu limba și cultura franceză. Iată câteva motive de mândrie:

-
-
- **Istorie:** În secolul al XIX-lea, elitele românești studiau la Paris, iar franceza era a doua limbă a societății.
 - **Limbă:** Aproximativ **25-30% din cuvintele limbii române** sunt de origine franceză, cuvinte ca birou, trotuar, atenție, parfum etc.
 - **Cultură:** Scriitori români celebri – Eugen Ionescu, Emil Cioran, Mircea Eliade – au scris și în franceză.
 - **Statut oficial:** România este **membră cu drepturi depline** a Francofoniei din 1993.
 - **București:** A fost supranumit cândva „**Micul Paris**” datorită arhitecturii și influenței culturale franceze.

Muzică, film și cultură francofonă

Luna martie este momentul ideal pentru a descoperi:

-
- **Cântece celebre:** „On écrit sur les murs” – Kids United; „Je veux” – Zaz; „Dernière danse” – Indila
 - **Filme de văzut:** Les Choristes (Corul); Le Petit Nicolas; Kirikou și vrăjitoarea (animație africană);
 - **Cărți recomandate** – există multe ediții bilingve română-franceză pentru tineri, disponibile în librării sau online.

Lecturi francofone recomandate

Pentru cei care vor să descopere limba franceză într-un mod plăcut și accesibil, cărțile bilingve (română-franceză) sunt alegerea perfectă. Iată câteva titluri pe care le recomand cu căldură:

- **„Micul Prinț” / „Le Petit Prince”** de Antoine de Saint-Exupéry - un clasic universal, potrivit pentru orice vârstă. Povestea micului prinț ne învață că „esențialul este invizibil pentru ochi”. Textul este simplu, iar mesajele sale sunt profunde.
- **„Umbra” / „Ombre”** de Yael Hassan, Rachel Hausfater - o poveste misterioasă despre un băiat bântuit de umbra unei fete din timpul războiului. Perfectă pentru elevii care iubesc suspansul și istoria.
- **„Cântecul Hannei” / „La chanson de Hannah”** de Jean-Paul Nozière - o carte emoționantă despre identitate și supraviețuire în timpul ocupației naziste. Stilul accesibil o face potrivită pentru adolescenți.

- **„Rita”** de Marie Pavlenko - o carte contemporană despre viața de liceu, prietenie și presiunea socială. Personajele sunt reale, iar subiectul este extrem de actual.
- **Dicționar Școlar Român-Francez / Francez-Român** de Maria Raicu- un instrument util pentru toți elevii care studiază franceza. Cuvintele sunt cele mai uzuale, iar structura clară ajută la orientare rapidă.

Toate aceste cărți pot fi găsite în librării sau biblioteci, iar unele dintre ele sunt disponibile și în format digital.

Curiozități francofone

Întrebare

- Câți oameni vorbesc franceza în lume?
- Care este ziua internațională a francofoniei?
- Câte cuvinte românești sunt de origine franceză?
- Câte cuvinte are limba franceză?

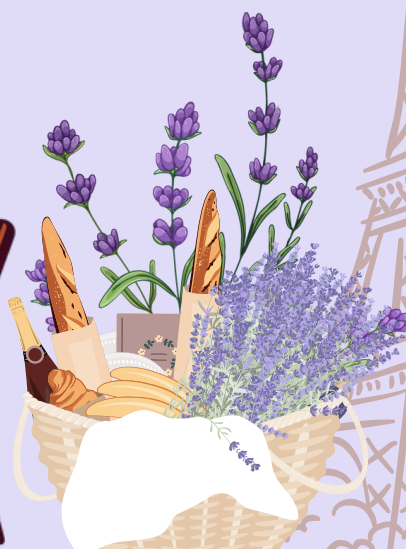
Răspuns

- Peste 320 de milioane
- 20 martie
- Aproximativ 25-30%
- Peste 60.000 în dicționarul Le Robert

Elevii Colegiului Național „Matei Basarab” spun:

- *„Îmi place franceza pentru că este o limbă romantică și elegantă. Într-o zi, mi-aș dori să vizitez Parisul!”* **(Ana, clasa a X-a)**
- *„Franceza mă ajută să înțeleg versurile melodiilor mele preferate. E ca un joc de descoperire!”* **(Matei, clasa a IX-a)**
- *„Datorită francezei, pot vorbi cu verișoara mea care locuiește în Belgia.”* **(Elena, clasa a XI-a)**

- *„Mi se pare interesant că atât de multe cuvinte românești sună asemănător în franceză. Înveți două limbi în același timp!”* **(Andrei, clasa a XII-a)**

„Culegătorul de cuvinte franțuzești”

– Provocare permanentă pentru toți elevii!

Dragi elevi, v-ați uitat vreodată cu atenție la textul unui afiș, al unei reclame sau al unei melodii?

Ați observat câte **cuvinte franțuzești** ne înconjoară zilnic, fără să le dăm seama?

Lansăm o provocare pe tot parcursul anului școlar:

Culege cuvinte franțuzești!

Ce ai de făcut? Fii atent(ă) la cuvintele franțuzești pe care le întâlnești în viața de zi cu zi:

- în reclame sau pe panouri publicitare;
- în textele melodiilor pe care le asculți;
- în filme sau seriale (cu subtitrare);
- în cărți, reviste sau chiar pe ambalajele produselor;
- în conversațiile de zi cu zi (cuvinte precum bon appétit, merci, croissant etc.).

Cum participi?

1. **Găsește un cuvânt franțuzesc** (scris sau rostit).
2. **Fă o poză** (dacă este vorba de un text scris) sau **notează-l** într-un caiet special.
3. **Trimite-l profesoarei de franceză** – fie direct la oră, fie pe e-mail, fie printr-un mesaj.
4. Adaugă, dacă poți, și **contextul în care l-ai găsit** (de exemplu: „Am găsit cuvântul chic într-o revistă de modă”).

Ce câștigi?

- La sfârșitul a două module, vom publica pe site-ul liceului **topul celor mai activi „culegători”**.
- Cei mai harnici participanți vor primi **diplome de „Culegător de cuvinte franțuzești”** și **surprize francofone**.
- Cuvintele tale vor putea apărea într-un **„Dicționar francofon al liceului”** special creat de noi!

à bientôt

bonjour

BONNE
JOURNÉE

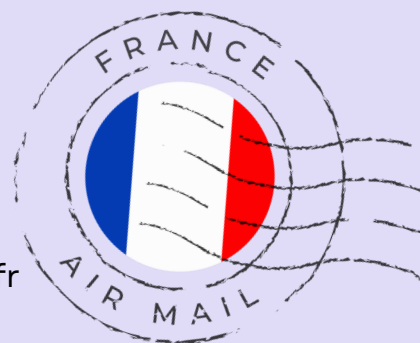
Exemple de cuvinte pe care le poți găsi: croissant (franțuzism culinar); baguetă (pâine, dar și „baghetă magică”); parfum; cinema; șansonetă (melodie ușoară); bon appétit (exprimare folosită în restaurante); voilà („iată”); atelier (atelier de creație)

Unde trimiți descoperirile tale?

La adresa de e-mail a profesoarei de franceză sau direct în clasă, la sfârșitul orei. **Hai să descoperim împreună cât de prezentă este limba franceză în viața noastră de zi cu zi!**

Resurse utile

- Site-ul oficial al Francofoniei: www.francophonie.org
- Ambasada Franței în România: ro.ambafrance.org
- TV5Monde – învață franceza: apprendre.tv5monde.com
- Radio France Internationale (RFI) – știri simple în franceză: rfi.fr

Concluzie

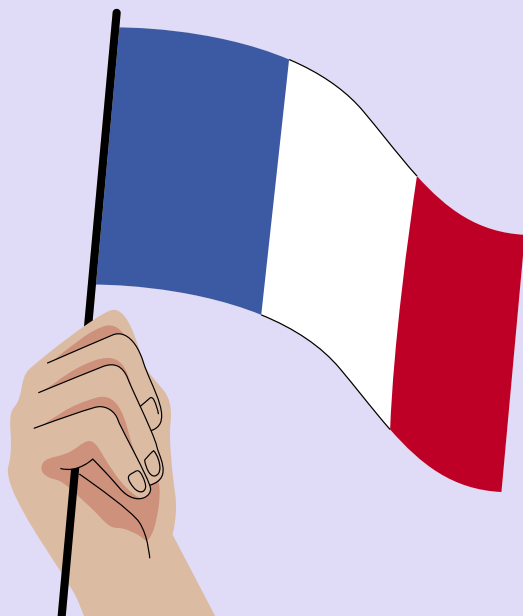
Francofonia nu înseamnă doar Franța. Înseamnă **Europa, Africa, America, Asia, Oceania**. Înseamnă **România**. Înseamnă **noi!**

Este o limbă care unește milioane de oameni și o cultură a păcii, a educației și a respectului pentru diversitate.

Bine ați venit în lumea francofonă!

**Profesor DANINA-
ADRIANA GRIGORESCU**

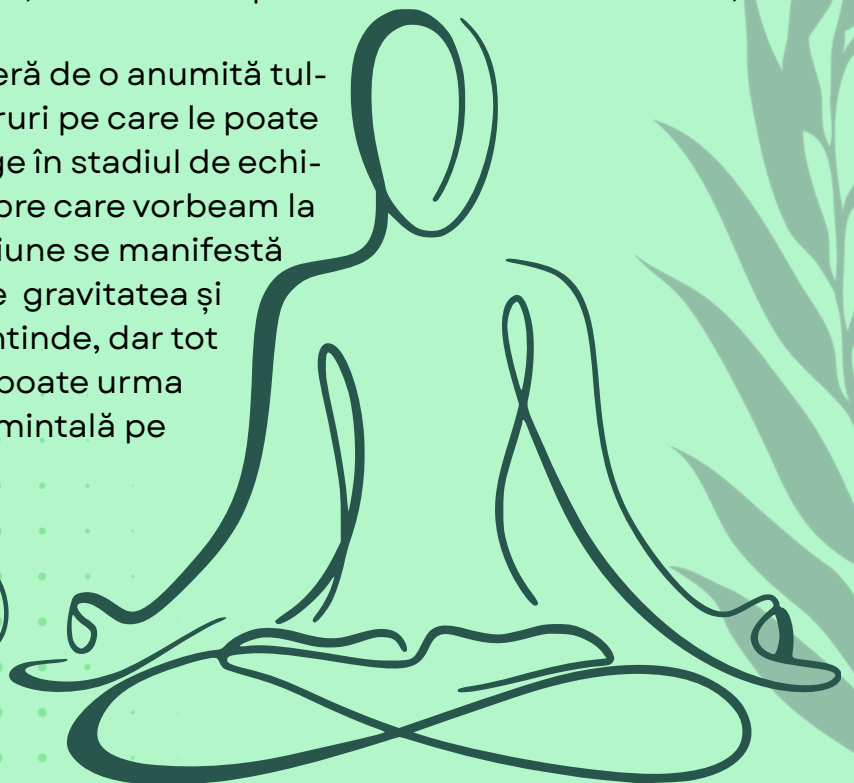
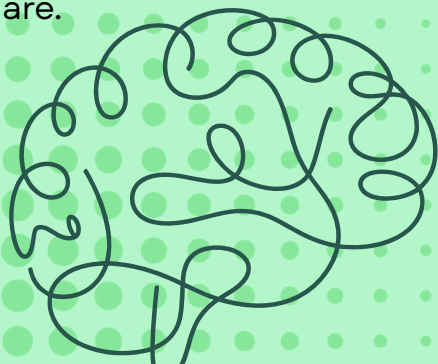
Noi și sănătatea mintală

Sunt sigură că toată lumea a auzit termenul de sănătate mintală, mai ales pentru că acesta este foarte des întâlnit atât în mediul online, cât și în viața noastră de zi cu zi, în cadrul școlii. Oamenii vorbesc peste tot în jurul nostru despre cât de importantă este, cum afectează comportamentele umane, în special pe ale noastre, ale tinerilor, dar și despre anumite tulburări mentale legate de aceasta. Cu toate acestea, răspunsul la întrebarea „Ce este de fapt sănătatea mintală?” rămâne unul vag.

Sănătatea mintală este termenul utilizat pentru a descrie starea de bine emoțional, psihic și social, esențială pentru funcționarea normală a oricărui om. Aceasta este caracterizată, în cea mai mare parte, de o stare de echilibru la nivel emoțional și psihologic și de prezența abilităților unei persoane de a face față provocărilor vieții, fără ca aceasta să fie însă lipsită în totalitate de tulburări mentale. A fi sănătos mintal nu înseamnă să nu ai niciodată anxietate, depresie sau orice altă tulburare de acest fel, ci să știi să gestionezi problema respectivă și să nu o lași să-ți afecteze activitățile zilnice.

De-a lungul timpului, oamenii au început să aibă diferite afecțiuni emoționale și psihologice care s-au dezvoltat, în principiu, în urma unor evenimente traumatice trăite de persoanele respective. Deseori, aceste tulburări afectează modul în care gândim, ne comportăm și interacționăm cu cei din jurul nostru, dar și modul în care funcționează corpul nostru în viața de zi cu zi, uneori chiar încetinindu-ne anumite funcții de bază. Spre exemplu, tulburarea depresivă ne poate afecta programul de somn, unele persoane cu depresie dormind mai mult, altele mai puțin, în timp ce tulburările de alimentație, adică anorexia și bulimia, intervin asupra apetitului nostru. Chiar dacă aceste afecțiuni par destul de grave, putem să încercăm să le controlăm sau, în anumite cazuri, chiar să scăpăm de ele în totalitate. Dar, cum putem face asta?

Atunci când o persoană suferă de o anumită tulburare mintală, există câteva lucruri pe care le poate face pentru a se asigura că ajunge în stadiul de echilibru emoțional și psihologic despre care vorbeam la început. Evident că fiecare afecțiune se manifestă și se tratează diferit, în funcție de gravitatea și de perioada de timp pe care se întinde, dar tot există anumite sfaturi pe care le poate urma oricine, indiferent de tulburarea mintală pe care o are.

Mergi la un specialist! Atunci când simți că ai putea suferi de o afecțiune la nivel emoțional sau psihologic, cel mai bine este să mergi la un specialist, fie el un psiholog clinician sau consilierul școlar. Este important ca, în aceste cazuri, să discuți cu cineva specializat în domeniu, pentru că îți poate oferi un diagnostic concret.

Vorbește cu familia sau prietenii! În cazul în care nu vrei să-ți împărtășești gândurile cu un specialist, e recomandat să vorbești cu o persoană în care ai încredere. Această persoană poate să fie un membru al familiei sau un prieten apropiat, nu contează; important este ca tu să vorbești cu cineva despre ceea ce simți.

Încearcă tehnici de mindfulness! Prin practicarea unor tehnici de mindfulness, anumite tulburări mintale, cum ar fi depresia și anxietatea, pot fi reduse semnificativ. De asemenea, mindfulness-ul contribuie și la eliminarea stresului și a negativismului din viața noastră.

Menține un stil de viață sănătos! Atunci când avem o dietă echilibrată, facem sport regulat și urmăm un program de somn, mintea noastră va simți nevoia de a se adapta la modul de viață pe care îl avem, întrucât aceasta are nevoie de echilibru pentru a putea funcționa într-un mod eficient. De aceea, atunci când nu dormim destul sau mâncăm numai fast-food, creierul nostru nu funcționează la capacitatea lui maximă, fiind încetinit de acești factori, întrucât sănătatea mintală depinde și de cea a organismului nostru.

Așadar, sănătatea mintală este esențială în viața noastră, aceasta influențându-ne modul de gândire, emoțiile și chiar și comportamentul pe care-l avem în relație cu ceilalți. Chiar dacă uneori pare dificil drumul spre echilibrul emoțional și psihologic, este important să știm că fiecare pas pe care-l facem ne aduce mai aproape de acea stare de bine. Așa că nu uita: a fi sănătos mintal nu înseamnă a fi lipsit de orice afecțiune emoțională, ci a ști cum să-i faci față.

RAISA BUZATU
Clasa a IX-a H

OARE MAGIA FILMULUI CHIAR S-A ȘTINS?

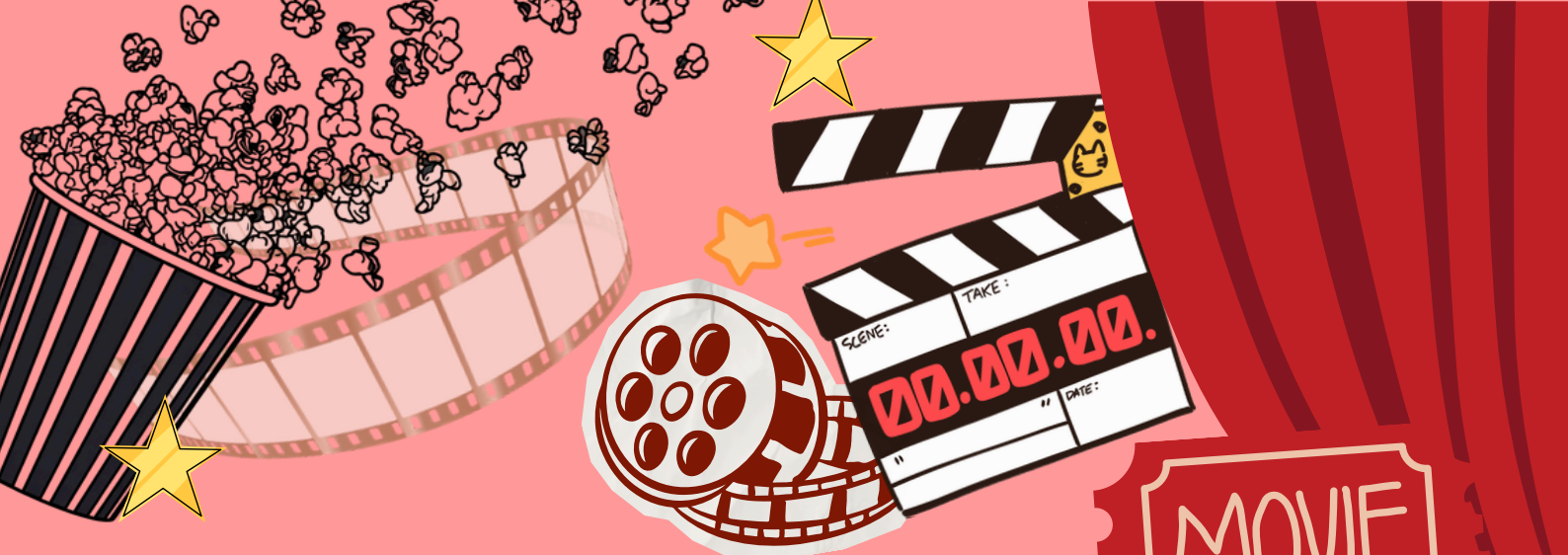
Una dintre cele mai importante lecții pe care fiecare om ajunge să o învețe este aceea că totul este schimbător. Nimic nu poate rămâne la fel pe veci, însă atributele predominante tind să rămână aceleași, păstrând intenția creatorilor și farmecul original. Totuși, ce se întâmplă atunci când și aceste repere, aparent bătute în cuie, sunt modificate în așa fel încât se abat de la scopul lor principal?

În ultimii ani, industria filmului a început să încline mai mult spre „industrie” decât spre „film”. Astfel, cinematografia a ajuns să pară mată, deși odinioară era asemănătoare picturilor clasice, cuprinzând cadre pline de contrast între umbre și lumini, dar și palete de culori încărcate de semnificație pentru povestea derulată pe marile ecrane. Un factor major al comercializării accentuate din lumea modernă este dezvoltarea tehnologiei, care a adus un val de accesibilitate în fiecare domeniu, cinematografia nefiind o excepție. Camerele mai performante, echipamentele mai scumpe, bugetele uriașe și așteptarea

unor

profiteri pe măsură nu conduc neapărat la filme mai bune, ci mai degrabă la un public mai numeros și la așteptări mai scăzute. Față de filmele vechi, care se desfășurau într-un ritm lent, lăsând timp acțiunii să evolueze, cele moderne se derulează mult mai rapid, făcând acțiunea să pară înghețată și lipsită de spațiu pentru dezvoltarea unor perspective secundare, atenția rămânând concentrată asupra ideii principale.

De asemenea, popularizarea serviciilor de streaming, precum Netflix, HBO Max sau Amazon Prime, a facilitat vizionarea filmelor, oamenii putând să le urmărească de oriunde s-ar afla. În acest context, scopul lor pare să se transforme într-unul strict orientat spre divertisment, iar implicarea emoțională devine din ce în ce mai redusă. Publicul care termină de urmărit aceste filme nu rămâne, de multe ori, cu o minte satisfăcută sau cu un mesaj interiorizat, ci doar cu senzația de consum rapid - asemenea popcornului mâncat în timpul vizionării - și cu o minte care nu provocată să descopere semnificații mai profunde.

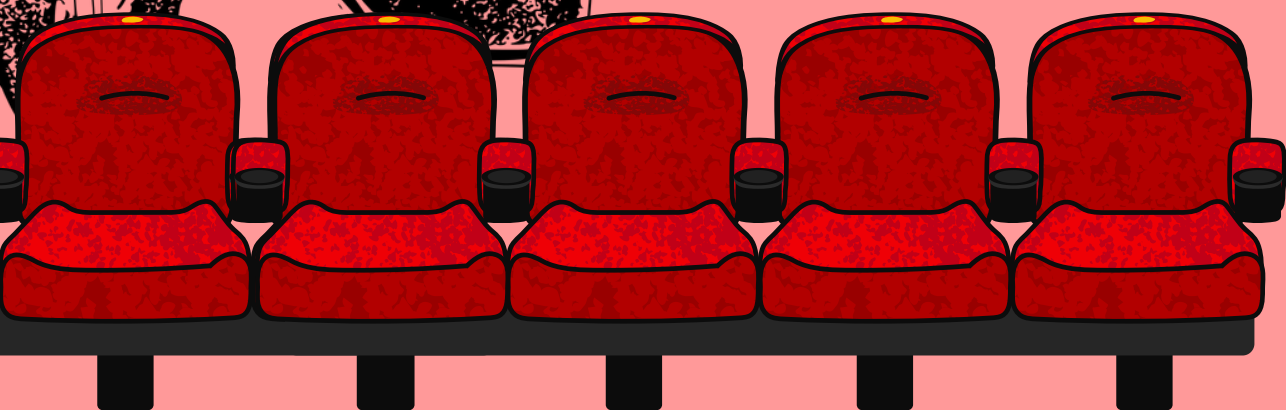
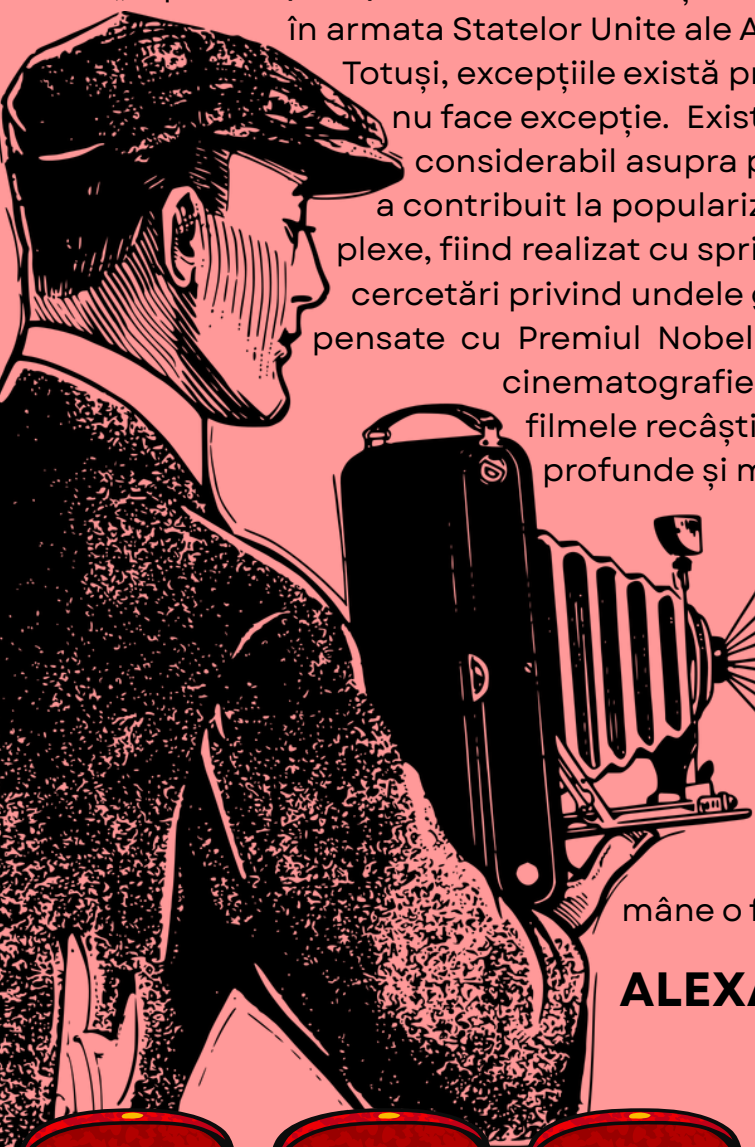
Filmele din prezent nu mai au același impact pe care îl aveau în epoca lor de aur; de exemplu, filmul „Fălci” (1975) a generat fobii legate de rechini pentru generații întregi, iar „Top Gun” (1986) a contribuit la creșterea numărului de recrutări în armata Statelor Unite ale Americii.

Totuși, excepțiile există pretutindeni, iar industria cinematografică nu face excepție. Există și filme moderne care au avut un impact considerabil asupra publicului. De exemplu, „Interstellar” (2014) a contribuit la popularizarea unor concepte științifice complexe, fiind realizat cu sprijinul fizicianului Kip Thorne, ale cărui cercetări privind undele gravitaționale au fost ulterior recompensate cu Premiul Nobel în 2017. De asemenea, calitatea cinematografeiei pare, în unele cazuri, să fi evoluat, filmele recâștigând culori expresive, personaje profunde și me-

saje relevante pentru viața cotidiană. Printre exemple se numără „Păcătoșii” (2025), „Aftersun” (2022) și „Avatar” (2009).

În concluzie, deși industria filmului este într-o continuă schimbare, influențând direct producțiile cinematografice, există încă filme care păstrează vie magia cinematografeiei și demonstrează că aceasta rămâne o formă autentică de artă.

ALEXANDRA IOAN CIOARCĂ
Clasa a IX-a G

O nouă idee prinde aripi

BASARAB TALKS

PODCAST

Într-una dintre acele zile friguroase ale lunii februarie, pe când holurile Colegiului Național „Matei Basarab” fremătau de elevi, noi, trei elevi ai clasei a IX-a B, într-un moment de gândire inocentă, am rostit: „Cum ar fi să înființăm un club?”. Am râs cu toții pentru o clipă, doar una singură, căci, în următoarea, deja ne gândeam ce ar însemna... S-a lăsat o liniște profundă, vocile din jur se estompară. Au avut loc schimburi de priviri în care teama de eșec se împletea cu entuziasmul, dar era prea târziu, căci ideea fusese deja plantată și urma să crească de acum încolo. Câteva cuvinte s-au așezat între noi.... Le puteam simți gravitatea în aer, încărcând atmosfera și aprinzând în noi o scânteie ce ne dezmoțea, într-adevăr, pentru prima oară în acea iarnă: „Încă nu există un podcast al colegiului...”.

Astfel a luat naștere „**Basarab Talks**”, un proiect care transformă dorința de socializare într-o platformă educațională modernă. Proiectul este fondat de o echipă de elevi entuziaști: Cîmpeanu Vlad-Andrei, Munteanu Maria-Mihaela, Nuțu Mălina-Gabriela și Sîrcă Deea-Maria, sub îndrumarea atentă a doamnei profesoare Iuliana Băiașu.

Ce va urma? Răspunsul îl veți afla curând! Așadar, drumul nostru abia aici începe....

Să ne prezentăm....

NUȚU MĂLINA-GABRIELA

Care este scopul podcastului?

Scopul acestui podcast este acela de a promova liceul, elevii, profesorii și activitățile din cadrul acestuia (de exemplu, Liga Liceelor, expoziții, spectacole, concerte, concursuri, activitățile cluburilor, Ziua porților deschise) prin interviuri autentice publicate pe rețeaua de socializare Basarab Talks.

De ce ați ales această formulă, un podcast?

În primul rând, am fondat acest podcast, deoarece ne face plăcere să socializăm cu oamenii și să aflăm lucruri pe care alții nu le știau înainte.

În al doilea rând, prin intermediul acestui podcast educațional se creează/promovează un cadru formal de învățare non-formală, centrat pe colaborare, responsabilitate și inițiativă.

Activitatea clubului este diversă: podcasturi educaționale de 15–40 min (interviuri tematice despre performanță academică, orientare vocațională și implicare civică); interviuri scurte (mini-dialoguri pe teme actuale, realizate chiar în spațiul școlii); sondaje video (colectarea rapidă a unor opinii despre evenimentele școlare; promovarea cluburilor (materiale dedicate inițiativelor interne ale liceului).

CÎMPEANU VLAD-ANDREI

Ce echipamente veți folosi pentru realizarea unui podcast?

Pentru ca „Basarab Talks” să devină ceva real și de calitate, am avut nevoie de ajutor tehnic bun. Totul începe cu sunetul, care este partea cea mai importantă a oricărui podcast. Am decis să folosim microfoane performante de tip lavalieră, pentru că acestea ne permit să ne mișcăm liber în timpul interviurilor. Sunt mici și ușor de purtat, ceea ce ne permite să vorbim natural și clar, fără să se audă zgomotele din jur. De asemenea, acordăm o atenție sporită iluminării și încadrării video pentru a oferi o experiență profesională. Studiem cu atenție cum să filmăm fiecare detaliu și cum să încadrăm fiecare imagine, pentru ca totul să fie dinamic și să arate bine. Toată această muncă tehnică, de la reglarea sunetului până la pregătirea echipamentului video, este esențială pentru ca mesajul nostru să ajungă la voi într-o formă atractivă.

Dincolo de tehnică, „Basarab Talks” promovează valori esențiale: gândirea critică și etica comunicării; respectul și empatia în dialogul dintre generații; responsabilitatea socială și spiritul de inițiativă.

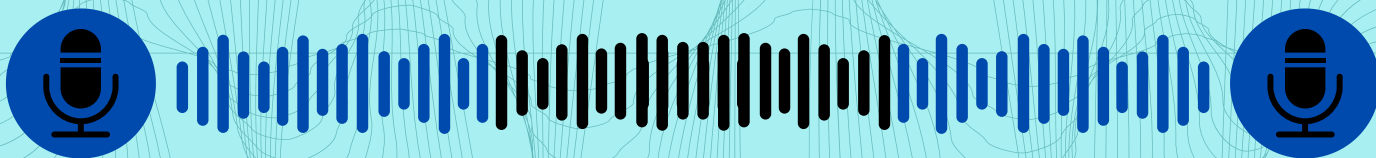
SÎRCĂ DEEA MARIA

Ce semnifică acest proiect pentru tine?

Ideea de a înființa acest podcast a venit într-o perioadă în care lucrurile pe care eu încercam să le fac nu ieșeau tocmai cum îmi propuneam și simțeam că merg pe un drum plin de obstacole.

Însă colegii mi-au venit în ajutor și, prin susținere reciprocă, am demonstrat că un moment neplăcut poate deveni fundația pentru ceva frumos. „Basarab Talks” este, astfel, dovada vie a proverbului „Unde-s mulți, puterea crește”. Împreună am dat naștere podcastului „Basarab Talks”. Am învățat că, uneori, când crezi că lucrurile pe care ți le-ai propus nu pot fi realizate și uiți să privești către partea plină a paharului, povestea ta poate lua o alta întorsătură. Pentru mine, „Basarab Talks” reprezintă un nou început.

Ce ne dorim să fie Basarab Talks? Un laborator de învățare non-formală

Mai mult decât un simplu club, acest proiect funcționează ca un cadru de educație non-formală, centrat pe colaborare, responsabilitate și inițiativă. Elevii nu doar comunică, ci se perfecționează constant în arii tehnice și creative: vorbire în public (ne dezvoltăm abilitățile de exprimare orală); documentare și redactare (echipa învață tehnici de interviuare și structurare a informației pentru a crea conținut relevant); digital și editare (punem accent pe competențele de filmare, reglare a sunetului și post-producție, folosind software profesional pentru un rezultat atractiv).

Acest proiect nu este doar despre tehnologie, ci despre formarea unor tineri responsabili, autonomi și implicați civic, capabili să evalueze critic informația și să colaboreze pentru un scop comun.

Drumul nostru acum începe! Vă invităm să ne susțineți și să ne urmăriți!

@PodcastBasarab

@basarab.talks

@bsb.talks

Basarab Talks

Podcast

Scene din viața de ieri, copilăria -DE VORBĂ CU DOMNUL PROFESOR OPRIȘA-

Astăzi avem deosebita plăcere de a sta de vorbă cu domnul profesor Mihai Oprișa, într-un dialog cald despre valorile care ne formează și despre amintirile care rămân vii peste timp. „Scene din viața de ieri” nu este doar titlul interviului, ci și o invitație la o călătorie în timp, în care ne propunem să descoperim omul din spatele catedrei, să aflăm cum arătau jocurile din fața blocului, ce însemna rigoarea școlii de altădată și cum s-a înfiripat, dintr-o întâmplare, în clasa a IX-a, visul de a deveni dascăl.

Petrecerea timpului, casa de odinioară și jucăria preferată

**Domnule profesor, cum arăta casa în care ați crescut?
Descrieți-mi, vă rog, o zi obișnuită.**

La mine, e vorba de două case. Primii trei ani din viață mi i-am petrecut undeva în cartierul Colentina, la curte, după care ne-am mutat în Dristor, zona în care locuiesc și acum. O zi obișnuită? Păi, ce am trăit în Colentina, pentru că eram destul de mic, nu-mi amintesc prea bine. În schimb, în Dristor, o zi obișnuită până să încep școala însemna: trezit, mic dejun, diverse activități în casă împreună cu mama, care, în vremea aceea, avea serviciu la domiciliu, apoi ieșeam în fața blocului, îl așteptam pe fratele meu să se întoarcă de la școală, ne așezam toți trei la masa, apoi puțină odihnă, venea tata de la serviciu și, după-amiaza, ieșeam iarăși la joacă.

Care era jucăria sau jocul dumneavoastră preferat și cu cine v-ați jucați cel mai des?

Nu pot spune că am avut o jucărie preferată, pentru că, fiind băiatul mai mic, m-am jucat cu ce strica fratele meu înainte. Același lucru îl pot pune și la capitolul haine: le purtam pe acelea care îi rămâneau lui mici. Îmi aduc aminte că, la vârsta de cinci ani, am primit din partea bunicii paterne un tanc. Acea a fost prima mea jucărie și a avut o durată de viață foarte lungă, adică m-am jucat mult timp cu tancul respectiv. Dar, cel mai des, partenerul de joacă era fratele meu.

Îmi dau seama că cele două cartiere încă mai există.

Vă aduceți aminte de o întâmplare legată de unul dintre ele?

De cartierul Dristor, normal! O întâmplare drăguță: atunci când m-am căsătorit, m-am mutat în blocul de lângă cel în care am copilărit, iar în ziua în care mi-am făcut bagajele și m-am mutat la casa mea, să spun așa, tata era foarte emoționat și cu lacrimi în ochi. M-a întrebat unde plec. I-am spus: „În blocul de lângă. Unde altundeva?”

Școala, tradițiile și regulile de atunci

Cum era școala pe vremea dumneavoastră? Ce materie v-a plăcut cel mai mult, ce materie v-a plăcut cel mai puțin?

Toate au legătură cu fizica. Cel mai mult mi-a plăcut educația fizică și sportul și cel mai puțin fizica. Fizica, da! Pentru mine a fost a treia limbă străină, așa am ajuns să îi spun de-a lungul timpului. În schimb, mi-au mai plăcut geografia și istoria. Pentru că nu aveam încotro trebuia să-mi placă și matematica și româna pentru admiterea la liceu. Deși inițial eram foarte bine pregătit la matematică, am fost în clasa a opta chiar olimpic, pe parcurs, am ajuns să fiu mai înclinat spre materiile umaniste decât cele realiste.

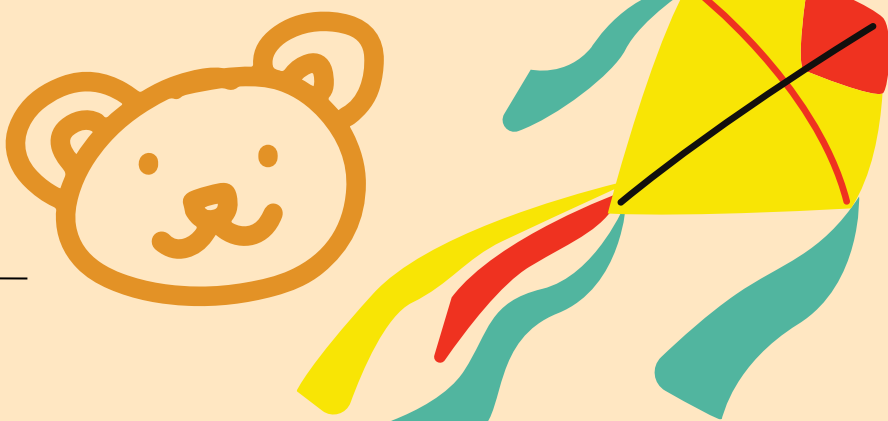
Există câteva preparate de care vă amintiți cu drag?

Nu neapărat. În perioada aceea, mama gătea o ciorbă și felul doi, o friptură, cartofi prăjiți ... Eu nu prea m-am împăcat cu tipul acesta de mâncare, dar, da, și cartofii prăjiți făceau parte din meniul nostru.

Cum arăta o zi de sărbătoare în familie și ce se gătea? Vă amintiți, cumva, de o regulă?

La noi în familie, nu vreau să o spun cu laudă, în fiecare săptămână era o sărbătoare în sensul că nu concepeam să nu luăm cina cu toții. De fapt, dacă mă gândesc bine, în fiecare seară mâncam împreună, iar duminica, masa de prânz era literă de lege. Trebuia să fim toți prezenți la masă, indiferent de vârstă. Chiar și după ce am ajuns să fiu adolescent, tânăr, noțiunea de masă împreună a rămas neschimbată.

În perioada comunistă, zilele de Crăciun și de Paște erau zile obișnuite în calendar. Mă rog, de Paște, deoarece cade tot timpul duminica, erau oamenii scutiți de serviciu, dar în ziua de Crăciun, nu. Îmi aduc aminte că ne trezeam foarte devreme, ne bucuram de cadourile pe care le primeam lângă brad, pe care îl împodobeam cu o seară înainte, după care ne așezam la masă, iar pe la 07:30 tata trebuia să plece la serviciu și noi rămâneam în continuare acasă, ne odihneam, ne jucam cu ce am primit de la Moș. De Paște, în fiecare an, în noaptea de Înviere, mergeam la biserică pentru a lua lumină, paște, pe urmă dimineața începea cu ciocnitul ouălor, iar tata ținea foarte mult la regula aceea: să nu pui mâna pe sare în timpul zilei de Paște, că o să le ai transpirate tot anul. Când am crescut, am făcut proba... nu este adevărat!

Amintiri, visuri și muștrări

Care este cea mai frumoasă amintire din copilărie?

În fiecare zi, când ne întâlneam prietenii în spatele blocului și ne jucam, era motiv de bucurie. Aveam multe jocuri: „Castelul”, „Frunza”, „V-ați ascunselea”, fotbal, volei, „Lapte gros”, „Țară, țară, vrem ostași”, „Flori, fete, filme sau băieți”. Eram foarte inventivi. Inclusiv acum, când mai mergem în vreo tabără, îmi reamintesc de un joc al copilăriei - nu știu care era denumirea lui oficială - dar noi îi spuneam, evident forțând gramatica limbii române, „Porcii râde”. Este foarte antrenant și, acum câțiva ani, când eram în vizită la un văr de-al soției, undeva lângă Brașov, el, deși a copilărit în București, nu știa jocul respectiv și m-a întrebat: „Cum se cheamă? Că m-a captivat și pe mine. Vreau să joc și eu!”. Îți trebuie viteză și îndemânare, într-adevăr.

Ați avut un vis sau o dorință de când erați mic și pe care ați reușit s-o împliniți?

Eram în clasa a IX-a și m-am întors în școala generală să fac o vizită, așa cum se mai procedează și astăzi. Profesorul meu de geografie din clasa a VIII-a tocmai dăduse un test la o clasă și m-a rugat pe mine să le corectez lucrările, în timp ce el preda lecția următoare. La final, când s-a uitat peste ele, mi-a zis: „Exact astea sunt notele pe care le-aș fi dat și eu.” Mi-am imaginat atunci ce-ar fi să ajung profesor, dar nu mă gândeam că o să se și întâmple. Doar îmi închipuiam ce ar fi dacă...

Ce vă lipsește cel mai mult din vremurile acelea? Puteți să vă referiți atât la copilărie, cât și la adolescență.

Cel mai mult cred că îmi lipsește grupul unit pe care îl aveam cu prietenii din spatele blocului. Chiar pot spune că eram ca o familie lărgită: băieți și fete de vârste apropiate. M-am înțeles bine și cu cei mai mari decât mine, iar de cei mai mici aveam grijă. A fost un colectiv foarte unit acolo, în cartierul nostru.

Ultima întrebare: ați făcut vreo poză de care vă amintiți cu drag acum?

Aș putea scrie o carte cu poznele pe care le-am făcut. Chiar zilele trecute mi-am amintit de o trăsnaie pe când eram la țară și mă suisem într-un copac. Dedesubt se afla ligheanul unde bunica spăla rufe sau, mai bine spus, deja spălase rufele. Din neatenție, când am căzut din copac, am venit cu picioarele pe una dintre marginile ligheanului și s-au răsturnat toate rufele în țărână. Și, după ce că m-am lovit la coaste când am căzut din copac, am încasat o bătăiță din partea bunicii pentru că i-am murdărit rufele. A fost nevoită, din pricina mea, să le spele din nou.

Vă mulțumim, domnule profesor, că ați împărtășit cu noi aceste file de poveste personală. Lecția de sinceritate și despre micile „pozne” ale copilăriei rămâne, cu siguranță, una dintre cele mai frumoase pe care ni le-ați predat astăzi.

interviu realizat de echipa
Basarab Talks Podcast

Ecouri din trecute veacuri

Case și oameni din mahalaua Lucaci-Mircea Vodă

Mahalaua Lucaci – Mircea Vodă din Bucureștiul de altădată

În afară de împărțirea administrativă pe „plăși”, atestată documentar abia în secolul al XVIII-lea, a mai existat, în București, o alta, mult mai veche, pe enorii sau mahalale, însemnând „parte de oraș, cartier”.

În 1798, cartografia poliției Bucureștilor menționează 93 de mahalale repartizate în cinci „plăși”: 26 mahalale în plasa Târgului, 15, în plasa Gorganului, 18, în plasa Broștenilor, 18, în plasa Târgului de Afară și 16, în plasa Podului Mogoșoaiei.

Mahalaua Lucaci, înscrisă în grupul de mahalale care se dezvoltă de-a lungul Podului Târgului de Afară (calea Moșilor de azi), are ca reper biserica Lucaci, în jurul căreia s-a coagulat.

Mahalalei Lucaci, amintită la 15 septembrie 1754 și consemnată cu 62 de case în 1798, i s-a zis, în secolul al XVII-lea și o bună parte a secolului al XVIII-lea mahalaua „Totoescului”, posibil mare proprietar, boier sau negustor, Totoescu.

Ionescu-Gion menționează că aici existau și locuri domnești la 1767, deoarece Alexandru Scarlat Ghica, în marele hrisov al mănăstirii Pantelimon, donează acestei mănăstiri locuri în această mahala, pe „ulița care ocolește pe la biserica lui Lucaci”.

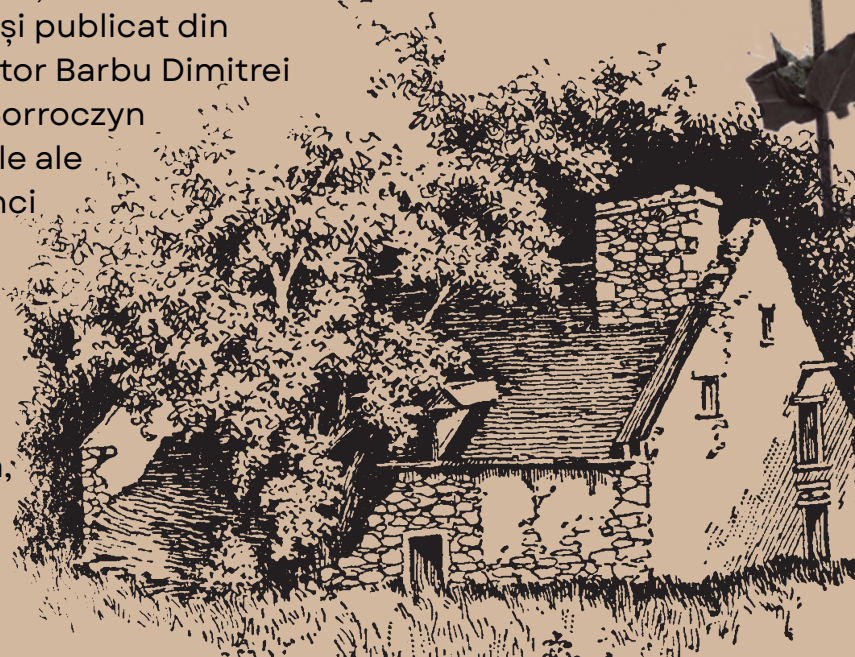
Prin această mahala, pe lângă casele situate pe strada Mircea Vodă, trecea pârâul Bucureștioara, care se vărsa în Dâmbovița.

Configurația structurii urbane a zonei este reprezentată începând cu planul maiorului baron Rudolf Artur Borroczyn, german de origine și activ mulți ani în slujba Bucureștilor.

Întocmit în anii 1846/1852, primul plan topografic foarte amănunțit al Bucureștiului cuprindea 99 de planșe, din care 86 se păstrează în colecția de hărți a Academiei Române, restul de 13 pierzându-se.

Planul Borroczyn înfățișează nu numai străzile mari și mici și clădirile publice, civile și religioase, dar și locuințe particulare cu grădinile și curțile lor și la multe cu numele proprietarului, apoi viile, livezile și multe alte detalii.

„Planul Bucureștiului, ridicat, tras și publicat din porunca preaînălțatului domn stăpânitor Barbu Dimitrei Știrbeiu de maior baron Rudolf Artur Borroczyn 1852”, înfățișează elementele principale ale planului celui mare, grupate în cele cinci „văpsele” sau culori (sectoare) ale orașului (Roșie, Verde, Galbenă, Neagră, Albastră). Zona prezentată aparține, conform împărțirii administrative din secolul al XIX-lea, Culorii de Negru, iar după împărțirea edilitară, suburbiei Lucaci.

Planul Institutului de Geografie al Armatei 1895-1899

intersecția cu strada Romulus și strada Lucaci. Această denumire se leagă de incendiul devastator din 1847 care afectase centrul și zona mahalalei Lucaci din vechiul București.

Ulterior, către finele secolului al XIX-lea, această stradă va purta numele de „Matei Basarab”, înglobând și tronsonul fostei străzi Lucaci. Schimbarea denumirii are legătură cu prezența Liceului „Matei Basarab”, de aici.

Strada Anton Pann (fostă Taurului) poartă această denumire din anul 1895, în onoarea poetului care are și o casă în această zonă.

Strada Lucaci, ce-și leagă numele de biserica „Sfântul Stelian Lucaci”, pornea inițial din calea Călărașilor. Parte a străzii istorice Lucaci se numește astăzi Logofătul Udriște.

Case și oameni din mahalaua Lucaci – Mircea Vodă.

Bucureștiul vechi este vizibil și astăzi, prin tipologia arhitecturală a unor case. Modelul urban specific secolului al XIX-lea, case mari și înalte, ori case mărunte, cu decorații din ipsos, ce înfrumusețeau fațadele, construite, în mare parte, de meșteri italieni, pe terenuri cu grădini luxuriante, amintește parcă, de ceea ce era odată mahalaua

Monumente istorice din LMI / 2015
Central - liceul „Matei Basarab”

Casa Ștefan Lilovici, monument istoric.

Pe colțul unde se întâlnesc străzile Logofăt Udriște și Matei Basarab, se află o casă frumoasă din vechiul București.

Ridicată în anul 1914, pe locul celei cumpărate de la doctorul Bacaloglu, este creația arhitectului August Ferdinand Schmiedigen, într-un splendid stil românesc timpuriu.

Proprietarul casei a fost Ștefan Lilovici, descendent a două familii înstărite, negustorul Atanasie Lilovici și Eufrosina născută Verra. Au avut trei băieți - Ștefan, Vasile, Teodor și două fete - Estera și Alexandrina.

Familia, care locuia pe strada Matei Basarab, nr. 10 (astăzi Vasile Lucaciu, nr. 4), s-a aflat în mijlocul unor tragedii, prin pierderea în 1892 a celui mai mic dintre băieții Lilovici, Teodor, student la Drept și în 1896 a celui de al doilea fiu, procurorul Vasile Lilovici.

În 1889, Ștefan, devenit administrator al proprietăților familiei, concesionează împreună cu sora sa Estera, terenuri petrolifere la Vulcana în Dâmbovița. Devine mare proprietar și membru în consiliul de administrație al Băncii Naționale.

Frumoasa casă ridicată în 1914 a fost cumpărată de avocatul Iosef Cohen în 1919 de la Ștefan Lilovici care nu a locuit niciodată altundeva decât în vechea casă a familiei sale, pe strada Matei Basarab, nr. 10 (azi Vasile Lucaciu, nr. 4) unde a și murit în 1924, necăsătorit și fără copii, la 64 de ani.

Casa G. Ionescu Gion, monument istoric

O reședință din Belle Epoque, păstrând urme ale splendorii apuse, se află pe strada Logofăt Udriște (fostă Lucaci); a fost ridicată în 1889, după planurile arhitectului N. Socolescu, prieten al profesorului G. Ionescu-Gion.

Casa cu turn este o bijuterie arhitecturală în stil neoromânesc (neobrâncovenesc), cu elemente inspirate de arhitectura mănăstirească tradițională a zonei.

Ferestrele fațadei principale sunt terminate cu arce trilobate.

Fațadele au detalii florale; pe fronton este plasat un medalion cu însemnele de cărturar, o carte deschisă și o pană, dăruit de arhitectul Socolescu profesorului Ionescu-Gion; vitraliile ferestrelor au medalioane cu portrete de domnitori. Turnul, ce includea scara, conferă construcției aspect de monumentalitate.

**Casa G. Ionescu-Gion,
sfârșitul sec. al XIX-lea**

În eleganta reședință, Ionescu-Gion și soția sa Ana Ciupagea, poetă, traducătoare, actriță la Teatrul Național din București, primeau personalități din lumea academică și literar-artistică precum: Bogdan Petriceicu Hasdeu, Grigore Tocilescu, Alexandru Odobescu, Aristizza Romanescu, Nicolae Grigorescu, G. Dem. Teodorescu.

Desăvârșindu-și studiile la Paris și Bruxelles, unde a obținut titlul de doctor în litere și filosofie, Ionescu-Gion a urmat un parcurs memorabil.

A fost profesor de istorie la Școala Normală de Institutori din capitală, iar, după desființarea acesteia, a predat limba franceză la Liceul „Matei Basarab”.

A fost redactor la cotidianul de veche tradiție „Românul”, apoi la „Revista nouă”, precum și colaborator la publicațiile „Epoca” și „Literatura și arta română”.

Istoric și memorialist, G. Ionescu-Gion a fost membru corespondent al Academiei Române, secretar general al Ministerului Cultelor și Instrucțiunii Publice, vicepreședinte al Ateneului Român.

S-a stins prematur, la 29 iunie 1904, la vârsta de 47 ani.

Casa Anton Pann

Casa lui Anton Pann, din parohia Lucaci, pe strada care-i poartă numele, la nr. 20, este o casă mică, simplă, modest decorată. Devenind muzeu memorial interactiv în noiembrie 2018, aflat în custodia Muzeului Național al Literaturii Române, evocă personalitatea celui ce i-a fost proprietar: Anton Pann, profesor de muzică ecleziastică, poet, compozitor, folclorist, tipograf.

Casa Anton Pann

Muzeu al artei scrisului, al limbii și al muzicii expune cu eleganță: „Cântece de lume”, poezii populare, „Culegere de colinde”, dicționare și calendare, instrumente muzicale din perioada fanariotă, „Memorialul focului mare din 23 martie 1947”, tipografia.

Anton Pann (Antonie Pantaleon Petroveanu) s-a născut în 1796 în Sliven, Imperiul Otoman (Bulgaria de astăzi).

După moartea tatălui Pantaleon Petrov, în 1806, Antonie, mama sa, Tomaida, și cei doi frați au trecut în Basarabia, stabilindu-se la Chișinău.

În 1812, ajunge la București, însoțit de mama sa (cei doi frați înrolați în armata țaristă, sfârșiseră în 1809 la asaltul Brăilei împotriva turcilor).

Avea 16 ani. Devine paracliser la biserica Olari, ucenic al dascălului grec Dionisie Fotino, apoi la școala deschisă de Petru Efesiul, de la care învață meșteșugul tiparului.

S-a căsătorit cu Zamfira Agurezan și a avut un fiu, Lazăr, care a devenit preot la biserica Visarion din București.

„Dascăl de muzichie” la Râmnicu Vâlcea, a locuit o perioadă în imobilul din strada „Știrbei Vodă” (astăzi muzeul memorial Anton Pann) situat pe drumul Olăneștilor.

Revenit la București, a cunoscut o etapă prolifică sub aspect editorial, în anii 1840 -1854. Au văzut lumina tiparului „Poezii populare”, 1846, „Memorialul focului mare, întâmplat în București în ziua de Paști martie 23”, 1847, „Dialog în trei limbi, rusește, românește, turcește, un fel de ghid de conversație”, 1848, „Culegere de povești și anecdote”, 1854.

Personaj special în peisajul cultural românesc, Anton Pann s-a stins de tifos în noiembrie 1854, fiind înmormântat la biserica Lucaci, unde a slujit ca dascăl.

Bustul lui ridicat prin subscripție publică se află în fața lăcașului de cult; pe soclu este săpat epitaful pe care și l-a compus singur.

Casa Cămărășești, monument istoric

Casa Cămărășești

După naționalizare, armata a preluat clădirea pe care a păstrat-o o perioadă îndelungată. „Micul palat” al boierilor Cămărășești, cum a rămas în amintirea locuitorilor Bucureștiului vechi, și-a redobândit frumusețea în urma unor lucrări complexe de consolidare, restaurare, reabilitare, conservare și remodelare interioară, conferind noblețe zonei.

Splendidelor mărturii din trecute veacuri bucureștene li se pot adăuga și altele precum: casa în stil maur din strada Anton Pann în care a locuit doctorul Nicolae Cajal, membru al Academiei Române, casa din strada Romulus colț cu strada Lucaci, pusă în evidență de fereastra compusă din vitralii scumpe de cristal colorat, rubiniu, verde și mov, într-o alcătuire florală armonioasă, în care a locuit o vreme, autorul eroilor de la Medeleni, Ionel Teodoreanu, casele situate pe strada Parfumului, ce amintesc de viețuirea între zidurile lor, a celor ce au scris și au trăit adesea fericiți, scriitoarea Silvia Kerim și regizorul de film Mircea Veroiu, poetul Eduard Marcus (alias Ilarie Voronca) și frumoasa lui soție Colomba... ce au a-și spune povestea.

Profesor MIHAELA COLDEA

REDACTORI:

SEBASTIAN BUCUR, clasa a XI-a F
ANAMARIA POTÎRNICHE, clasa a X-a G
RAUL ADRIAN TINCA, clasa a X-a F
ANA BALTAG, clasa a XII-a I
ANDREI NICHIFOR, clasa a X- a B
MARIA MIHAELA MUNTEANU, clasa a IX-a B
PETRE MIHAI CHEREGI, clasa a IX-a C
AMIRA IVAN, clasa a IX-a H
RAISA BUZATU, clasa a IX-a H
ALEXANDRA IOAN CIOARCĂ, clasa a IX-a G
Echipa Basarab Talks Podcast

PROFESORI ÎNDRUMĂTORI:

MARIA POPESCU
IULIANA BĂIAȘU
ALEXANDRA BURUEANĂ
MARIA MOISE
CAMELIA MARIA ISPAS
FLORENTINA CRISTEA

CORECTURĂ ARTICOLE:

Prof. CAMELIA MARIA ISPAS

COORDONATOR:

PROFESOR FLORENTINA CRISTEA

COLEGIUL NAȚIONAL „MATEI BASARAB”

www.basarab.ro

PROFESORI COLABORATORI:

MIHAELA COLDEA
DANINA-ADRIANA GRIGORESCU

GRAFICĂ:

ADELA VÎRCAN, clasa a X-a G
ANNE COLIBEL, clasa a X-a G

*„...adevăratele comori se
află dincolo de uși.*

*Deschideți-le
și pășiți!”*

